

BARCELONA JERC

www.jerc.net/barcelona

Presentació

El proper 25 de maig se celebraran eleccions municipals a l'Ajuntament de Barcelona.

L'ascens que de ben segur experimentarà ERC i la possibilitat de ser decisius en la formació del govern de la ciutat obren avui un nou escenari en les polítiques de joventut de la nostra ciutat. Unes polítiques de joventut que han de tornar a generar il·lusió, a ser eficaces i a obrir nous canals que permetin la participació dels joves en el seu disseny i aplicació.

Les JERC creiem que l'emancipació és un factor clau en la vida dels joves. Per això calen polítiques decidides que intervinguin sobre el mercat de l'habitatge facilitant-ne l'accés dels joves, i que impulsin Plans d'Ocupació Juvenil a partir de les necessitats de la ciutat. Calen polítiques que afavoreixin la mobilitat dels joves amb transport públic i un fort sistema educatiu, públic i de qualitat. Cal definir un nou pla d'equipaments a partir de les seves necessitats, afavorint un oci alternatiu lluny dels models consumistes que se'ns imposen.

Per tot això i molt més, les JERC serem la clau jove a l'Ajuntament. Una clau que facilitarà l'accés dels joves a la seva independència i que els permetrà decidir el seu futur, com a joves, i amb llibertat.

Xavier Florensa

Candidat les JERC a l'Ajuntament de Barcelona

Barcelona, abril de 2003

Sumari

1. L'habitatge jove	.3
2. El transport	.6
3. L'ocupació i les polítiques laborals	.8
4. L'Accessibilitat	.10
5. L'Ensenyament	.13
5.1 L'Ensenyament reglat	
5.2 L'Ensenyament no reglat	
6. El Medi ambient	.15
7. La Dona Jove	.16
8. La Cultura i el lleure	.19
8.1 Cultura i lleure	
8.2 Cultura artística	
9. L'associacionisme i la participació	.21
10. La salut pública	.22
11. Els esports	.24
12. Els drets civils	.27

1. L'HABITATGE JOVE

Durant els darrers 20 anys les necessitats d'habitatge s'han incrementat a tota la UE. La societat europea ha patit importants transformacions que tenen un impacte directe sobre la demanda d'habitatge.

Els canvis socials més destacables són:

- El número de llars ha augmentat tot i que la població s'estanca. A Catalunya, la taxa de fecunditat és d'1,2 fills per parella.

- La mida mitjana de les llars disminueix en el conjunt d'Europa i també a Barcelona on les llars unipersonals són ja els 10%, de les quals més del 75% són ocupades per dones.

- L'emancipació jove comporta demanda de lloguer però no en troben. Per tant, els i les joves canvien les pautes d'emancipació. A Catalunya la majoria de joves s'emancipa a partir dels 29 anys.

- La composició de les llars varia més ràpidament i més brusca si augmenten les convivències provisionals. Les llars amb un progenitor i un fill representen a Barcelona el 13% de les famílies, mentre que les famílies nombroses representen només el 9,6%.

- Augmenta l'autonomia residencial de la gent gran, perquè la població viu més anys i amb més qualitat.

- El concepte d'habitatge principal no encaixa amb la definició tradicional. Quin és l'habitatge principal d'un infant amb pares separats?

- La proporció d'habitatges de propietat augmentava amb el nombre de fills, però ha disminuït la demanda amb l'augment de divorciats i solters.

- El divorci comporta en ocasions la venda de l'habitatge i la demanda de lloguer transitori.

- Les famílies monoparentals es decanten pel lloguer. L'accés a la propietat suposa majoritàriament l'existència de dos salaris segurs.

- La flexibilitat o la inseguretat laboral, augmenten la demanda de lloguer.

- Les parelles de fet són més propícies al lloguer.

- Els llogaters temen els impagats i la degradació.

- Els constructors no fan pisos de lloguer perquè triguen massa temps a recuperar la inversió.

Totes aquestes transformacions indiquen clarament que apareixen nous models socials allunyats dels models tradicionals. Noves famílies, noves realitats i que per tant, demanen també unes noves polítiques d'habitatge.

Com ha respost el vell continent a la nova estructura?

Si analitzem el tipus d'habitatge que ha proliferat al conjunt de la UE, podem trobar algunes de les respostes que han donat els governs. Mentre que a la majoria de països ha proliferat l'habitatge de lloguer -a Europa més del 40% dels habitatges són de lloguer - a Catalunya i també a Barcelona només el 15% dels habitatges són de lloguer.

Al nostre país i a la nostra ciutat s'ha fet un clara política d'habitatge de propietat. Els baixos tipus d'interès, i una bonança econòmica han fet que la gent s'embranchés en la compra de pisos que pagaran fins ala seva jubilació. De fet, l'esforç econòmic familiar per pagar un pis continua estant entre el 50 i el 60% de la renda familiar. En el moment que la situació econòmica empitjori, augmentaran els impagats i s'incrementaran les dificultats econòmiques familiars.

El règim de propietat ha permès mantenir en un millor estat el parc d'habitatges però ha generat uns desequilibris insalvables en l'accés a l'habitatge. Els joves, la gent gran, les noves famílies han quedat excloses del mercat de l'habitatge de propietat. L'excessiu règim de propietat, la preponderància del dret a la propietat també ha deixat en un segon terme el dret a l'habitatge. L'habitatge de propietat ha servit per reactivar el sector econòmic de la construcció, però no ha aconseguit pisos assequibles per a la ciutadania. L'habitatge en propietat de preu lliure ha atret les inversions que abans anaven al mercat borsari i que ara veuen en la construcció un producte financer segur. En canvi, l'habitatge de protecció oficial no ha estat un producte atractiu pels inversors, i no s'han realitzat tots els habitatges previstos, ni les inversions, i no s'han realitzat tots els habitatges previstos, com tampoc les inversions desitjades.

Per tant, ens trobem en un mercat de preu lliure on predomina la demanda de compra de pisos. La conseqüència final és que els preus dels pisos són excessius. A hores d'ara el metre quadrat de sostre a Barcelona ja val 2.698 euros. Un pis de 90 metres quadrats pot costar més de 240.000 euros.

És per tan, el moment d'obrir noves possibilitats i d'equilibrar la situació. El govern de la Generalitat i Ajuntament de Barcelona han d'intervenir obrint nous mercats. Aquests nous mercats, són l'habitatge de lloguer i la rehabilitació. El lloguer és la resposta més eficient a les noves estructures socials. La rehabilitació possibilita el model compacte de ciutat, recicla i recupera el nostre teixit i posa en el mercat de lloguer nous habitatges.

Polítiques d'habitatge vigents

La intervenció de les administracions en les polítiques d'habitatge es concreten en els Plans d'Habitatge. L'Estat és competent en les línies de protecció, el finançament, el lloguer i els objectius estratègics. El Govern català fa aportacions econòmiques complementàries i complementa els criteris de protecció establerts per l'Estat.

Com han funcionat aquests plans d'habitatge a casa nostra? El balanç del darrer Pla d'Habitatge 1998-2001 ha estat el següent: pel que fa als habitatges protegits de nova

construcció, hi ha un compliment d'un 46,5% de mitjana. En aquest apartat, pel que fa a la venda s'ha assolit un compliment d'un 43,7% i per llogar d'un 106,2%. En el cas de l'adquisició d'habitatges de segona mà el compliment ha estat d'un 60,8%; pel que fa a la rehabilitació, un 300,2% i en sòl un 1%.

Els resultats dels darrers Plans d'Habitatge són francament decebedors i això fa pensar que s'allunyen de les necessitats reals de la població. Les polítiques dissenyades per afavorir la compra d'habitatge protegit i les polítiques de liberalització del sòl han estat un fracàs.

La gran sorpresa ha estat comprovar que el nou PLAN DE LA VIVIENDA 2002-2005, i el nou PLA D'HABITATGE 2002-2007, segueixen insistint en les mateixes polítiques i en els mateixos errors. El Govern Espanyol novament promou la compra d'habitatge protegit, la construcció d'habitatges protegits i la liberalització del sòl.

Els ajuts per la compra es concreten amb crèdits tous, subvencions i subrogacions de préstecs. S'encoratja als promotors a construir habitatges protegits per vendre i habitatges protegits per llogar. L'aposta pel lloguer és només una aposta pel constructor, en canvi no es preveuen incentius fiscals per al llogater. Els ajuts a la rehabilitació se segueixen mantenint, però en canvi no es contempla la possibilitat que els propietaris que rehabilitin els seus immobles puguin tenir compensacions fiscals a través de l'IRPF.

Es tracta doncs d'uns plans continuistes que presenten com a novetat unes majors subvencions per les rendes més baixes i unes gratificacions generoses per a les famílies nombroses.

El nou pla del govern català segueix les mateixes pautes que el pla del PP i només presenta alguna novetat de criteris. Concretament es crea una línia d'ajuts per als constructors d'habitatges sostenibles, amb un llistat de requisits tècnics que resultaran de difícil compliment per a la majoria dels agents. Aquest pla contempla també noves línies de rehabilitació d'immobles, algunes de les quals ja s'han aplicat amb èxit des de l'Institut de Paisatge Urbà de l'Ajuntament de Barcelona, com és el cas de rehabilitació i instal·lació d'ascensors.

En conclusió: des de les JERC manifestem que els governs espanyol i català caminen en el sentit contrari de la societat catalana i de la ciutadania de Barcelona. En uns moments on la família tradicional està en franca recessió, ara que 155.000 persones viuen soles a BCN, en un moment en què la gent aposta pel lloguer i la rehabilitació, aquest anys que 19.000 joves no han aconseguit un pis de lloguer, avui els governs conservadors subvencionen la compra d'habitatges i subvencionen les famílies nombroses. Per tant, des dels governs locals ens caldrà apostar per la imaginació i la innovació, que s'hauran de traduir en polítiques sòlides d'habitatge. Aquest és el cas per exemple, dels 1.055 habitatges de lloguer per a joves que l'Ajuntament de Barcelona ha realitzat durant la darrera legislatura i que han tingut un èxit notable.

No cal oblidar l'existència d'ocupacions d'habitatges en desús, sobretot per part d'immigrants sense papers i de l'autodenominat moviment okupa. Malgrat ser dos fets aparentment aïllats (només comparteixen l'ocupació d'espais privats o públics), tenen en comú la seva existència com a resposta a la falta d'habitatge assequible a la nostra ciutat. Pel que fa al moviment okupa, reclama també la falta d'espais perquè els joves puguem desenvolupar tot tipus d'activitats, sobretot de caire cultural i lúdic.

Durant els últims quatre anys, hem assistit a nombrosos desallotjaments de cases okupades, per part dels Cossos de seguretat de l'Estat. Les JERC-Barcelona no només condemnem la brutalitat exercida per aquests cossos en els procediments de desallotjament i els següents processos judicials, sinó que també condemnem el que aquests fets comporten: destrucció de l'autoorganització en aquests col·lectius, i el tancament dels immobles afectats.

De les polítiques d'habitatge es desprèn, clarament, que els governs espanyol i català, han perdut el contacte amb la ciutadania. Per això és de vital importància la implicació dels ens locals en la programació i l'elaboració de les polítiques d'habitatge. Des de les JERC, volem impulsar una major intervenció dels municipis en els nous reptes que ens planteja l'habitatge.

Barcelona ja ha fet un esforç significatiu en el segment de l'habitatge de protecció, un esforç que ha estat incapaç de contenir l'increment desorbitat del preu de l'habitatge. En el període del 1996-2003 Barcelona ha destinat un terç del sostre generat a l'habitatge de protecció, un milió de metres quadrats de sostre, el qual ha representat la construcció de 12.000 habitatges protegits, dels quals l'Ajuntament n'ha construït de manera directa un 64%. Per tant, la inversió municipal en construcció ha estat de 380 milions. Tot plegat no ha estat suficient per contenir el mercat immobiliari. Per tant, Barcelona necessita obrir-se a nous mercats, explorar noves iniciatives.

Pel que fa a rehabilitació, l'activitat dominant ha estat la reforma interior d'habitatges (40% del valor total) seguida per la rehabilitació de façanes (16% del valor). L'Eixample amb el 25% del valor dels pressupostos ha estat el veritable motor de la rehabilitació de la ciutat. En general hi ha hagut menys actuacions, però els pressupostos més elevats. Això indica una rehabilitació més profunda de les edificacions. L'Institut del Paisatge Urbà ha estat l'ens més actiu en rehabilitació i ha impulsat 9.287 actuacions durant el període 1998-2001, que representen el 30% de les llicències. L'Institut per cada pesseta aportada ha aconseguit una inversió privada de 10 ptes més. Les oficines de rehabilitació per cada pesseta aportada han aconseguit 5.7 ptes d'inversió privada. La tasca de les oficines han incidit en 38.000 immobles.

La participació dels ens locals en les polítiques d'habitatge s'aconseguirà:

- Coordinant les polítiques d'habitatge a la ciutat de BCN.
- Intervenint com a mediadors en els nous mercats d'habitatges.

- Impulsant noves línies de rehabilitació d'habitatge, entenent que la rehabilitació és l'aposta sostenible de l'habitatge.

- Promovent la rehabilitació d'habitatges i fomentant per tant, la ciutat compacta.

- Fomentant el lloguer d'habitatges i inventant nous lloguers d'habitatge.

Principals propostes:

1. Impulsar el consorci de l'Habitatge de Barcelona, que serà l'ens encarregat de coordinar les polítiques d'habitatge a la Ciutat de Barcelona. El Consorci gestionarà les competències de l'administració local i de l'administració de la Generalitat en matèria de nou habitatge i en tot el referent als Plans d'Habitatge.

2. Crear l'Observatori de l'Habitatge en el sí del Consorci. Aquest Observatori analitzarà els canvis més substancials que es vagin produint en el mercat de l'habitatge a la ciutat, a Catalunya i a Europa.

3. Crear una Agència Local de Rehabilitació, vinculada a l'Institut del Paisatge Urbà Qualitat i Rehabilitació (ImPuQR), que serà l'òrgan que coordinarà les diferents polítiques de la ciutat, i que gestionarà els diners del Consorci de l'Habitatge destinats a la Rehabilitació. Aquesta nova agència serà l'encarregada de formular les peticions de noves àrees de rehabilitació.

4. Impulsar la creació d'un Banc de Ciutats Europees per a la Rehabilitació.

5. Crear l'Oficina de l'Habitatge en el sí del Consorci de l'Habitatge. Aquesta oficina serà un ens informador, mediador i gestor que ajudarà a complimentar i resoldre tots els tràmits vinculats a les noves polítiques d'habitatge.

6. Reservar una part de l'IBI per a la rehabilitació, l'agència de rehabilitació. L'Agència de Rehabilitació gestionarà els diners que s'ingressin per la penalització de pisos buits. Aquests diners es destinaran a la rehabilitació d'habitatges.

7. Sol·licitar mesures fiscals per afavorir la rehabilitació. En aquest sentit sol·licitarem al govern espanyol que les despeses de rehabilitació d'habitatges puguin desgravar-se de l'IRPF. El valor real del total d'actuacions rehabilitadores a la ciutat l'any 2001 s'estima que ha estat entre 641 i 781 milions d'euros, valors que equivalen a l'1.5% i l'1.9% del PIB de Barcelona. Es demanarà al govern espanyol un tracte fiscal favorable per a la rehabilitació.

8. Crear noves modalitats de rehabilitació, compartir pis i instaurar el 2x1. A BCN viuen soles unes 155.000 persones, 85.000 de les quals són persones grans majors de 65 anys. I el 67% de la gent gran viu en habitatges de propietat. Per tant, proposem compartir pisos a les persones propietàries que visquin soles. A canvi es rehabilitarien els dos pisos un dels quals, el desocupat, es destinaria a lloguer assequible. Els ingressos per aquest lloguer propor-

cionaran uns ingressos suplementaris a les persones grans.

9. Subvencionar la rehabilitació dels pisos desocupats, per tal d'evitar l'especulació que se'n deriva. Subvencionar d'una manera important la subvenció de pisos desocupats que entrin en el mercat de lloguer assequible. Més de la meitat dels 16.909 habitatges buits (el 53,3%) són de propietat, mentre que una quarta part (el 24,4%) són de lloguer i de la resta no es té informació. Un bon nombre de tots ells podrien també estar en mal estat o afectats per la obsolescència.

10. Crear el Servei Jove de l'Habitatge. Es concretaria en un programa de mediació entre propietaris i joves llogaters per facilitar el lloguer de pisos a preus assequibles. El servei ofereix garanties al llogater i al propietari. Existeixen experiències en món local on s'han atès a 6.651 joves i a 2.053 propietaris, amb un resultat de centenars d'habitatges llogats a un preu d'un 30% sota el preu del mercat, amb un índex zero d'impagats.

11. Explorar les possibilitats que ofereixen les transformacions urbanístiques i la nova llei del sòl, i reservar un 5% del sòl de nou equipament per a pisos de lloguer per a joves. La demanda de pisos de lloguer per a pisos ha superat l'oferta del municipi, i més de 19.000 sol·licitants han quedat fora d'aquest mercat.

12. Investigar nous jaciments d'habitatge de lloguer. Provocar el lliscament d'activitats cap a plantes baixes desocupades, un lliscament que pot alliberar entresols i principals que es podrien destinar a lloguers assequibles.

13. La no persecució judicial per part de l'Ajuntament de les persones que hagin okupat immobles públics.

14. La rehabilitació dels edificis de titularitat pública abandonats, destinant-ne una part a equipaments juvenils i a habitatge de lloguer per a joves.

15. Els o les joves que pateixin alguna discapacitat no han de veure reduïts els seus drets d'accedir a un habitatge de titularitat pública, com és el cas del pla 10-HJ a Barcelona. Ara bé, això implica que una part d'aquests pisos estigui adaptada i preparada per acollir una persona amb alguna invalidesa. Per això és necessari que l'Ajuntament vetlli perquè es dugui a terme l'adaptació d'un determinat percentatge d'habitatges de lloguer per a joves.

2. EL TRANSPORT

Un dels factors que caracteritzen els joves és el seu dinamisme, fet que genera en la majoria dels casos una elevada mobilitat. L'accés als centres d'estudis, de treball o a les zones d'oci, fa que els joves siguin uns dels col·lectius que més desplaçaments fa per la ciutat i, que per tant, necessitin una bona oferta de transport públic que satisfaci aquesta demanda i garanteixi el seu accés a tots aquests àmbits.

Malgrat tot, els elevats preus dels transports o la manca d'oferta d'aquests en alguns casos, fa que els joves es vegin abocats a la utilització del transport privat, o bé que es vegin privats de la seva mobilitat, fet que suposa un greu impediment a l'hora d'exercir la plena ciutadania.

Actualment, existeix encara un dèficit molt important pel que fa a l'oferta de transport nocturn a la ciutat. Això suposa que un 75% dels i les joves de Barcelona utilitza el cotxe per sortir a la nit, mentre que el mateix percentatge utilitzaria el transport públic si l'oferta d'aquest fos més satisfactori. Un 9% utilitza el metro, un 6% el bus i un 4% el taxi.

El metro acumula encara bona part d'aquestes mancances. Malgrat la tímida ampliació d'horaris, aquests continuen sent incompatibles amb la majoria d'activitats d'oci, i existeix un desajust entre l'horari de tancament del metro i el de la majoria de locals i equipaments de la ciutat.

Pel que fa el bus nocturn, el seu plantejament radial el fa excessivament centralitzat en la Plaça de Catalunya, deixant incomunicats els diferents barris de la ciutat entre sí, així com les principals zones d'oci nocturn.

Mentrestant, si bé trobem una bona oferta de taxi, les seves elevades tarifes (incrementades durant l'horari nocturn), fa que sigui un mitjà molt poc utilitzat, sobretot entre els sectors més joves.

A tot això se li suma la manca d'aparcaments al centre de la ciutat i la sinistralitat que provoca l'ús del vehicle en aquests casos.

Pel que fa a la bicicleta, aquest és un transport que va adquirint pes poc a poc, i ha de constituir una aposta molt forta com a model de transport sostenible. Malgrat tot encara no disposem de suficients carrils bici, i s'ha de millorar la connexió entre ells.

Actualment, també estem assistint a la construcció del Tramvia de la Diagonal com a nou subjecte del transport públic de la ciutat. Malgrat el seu caràcter públic i sostenible, la construcció del tramvia no deixa de ser un pedaç del que hauria de ser la construcció del metro com a mitjà de transport desitjable per cobrir la demanda d'aquestes zones urbanes. Encara que el seu traçat connectarà Barcelona amb 7 municipis més del Baix Llobregat al llarg de 146 km i 29 abaixadors, el tramvia deixarà sense connexió importants municipis com Sant Feliu de Llobregat i efectuarà un efecte barrera que no ajudarà en res a pacificar el tradicional trànsit d'una important artèria d'accés a

la ciutat com la Diagonal. A més, un cop construïda una xarxa de metro en aquesta zona, la seva existència pot quedar qüestionada.

Principals canvis

Durant ells darrers quatre anys, el camp dels transports públics de la nostra ciutat ha sofert alguns canvis, que si bé no satisfan les demandes del col·lectiu juvenil, si que s'han de tenir en compte a l'hora d'analitzar la situació.

En primer lloc, s'ha produït la integració tarifària de la xarxa urbana i metropolitana que estalvia l'existència de diferents bitllets i per tant, de la situació de pagar diversos cops a l'hora d'efectuar un mateix viatge. Malgrat tot, l'existència de diverses corones, fa que l'accés a la universitat des de Barcelona continuï tenint uns preus notablement elevats.

En segon lloc s'ha satisfet la demanda d'una Targeta Jove que afavorís els joves de la ciutat, de la mateixa manera que es fa amb altres col·lectius (com la gent gran amb la Targeta Rosa). Aquesta mesura però s'ha quedat a mitges, ja que la T-Jove només arriba fins als 21 anys i per tant deixa una franja important de joves al marge dels seus avantatges. A més, el seu preu continua sent massa elevat al costat d'altres targetes com la 50/30, que en certs casos poden resultar més beneficioses per als joves.

Pel que fa a la bicicleta, aquesta ha sofert importants canvis durant els darrers anys, passant a ser considerat un mitjà de transport sostenible a potenciar. Amb l'arribada de la bicicleta al Plenari de l'Ajuntament de Barcelona -a instàncies d'ERC- i el posterior Decret d'Alcaldia de l'octubre del 2000, la bicicleta ha passat a estar situada a primer terme dels assumptes de mobilitat, s'ha potenciat el seu ús amb la construcció de nous carrils bici segregats i la connexió entre tots ells. També durant aquesta legislatura s'ha aprovat una proposta d'ERC que preveu la construcció d'una ronda verda, que permetrà circular en bicicleta pel voltant de la ciutat i també pels seus principals parcs.. Si actualment tenim 107 km en tota la ciutat, per l'any 2007 estan previstos 200 km, molts d'ells situats en zones de vianants i de pacificació del trànsit.

Principals propostes

1. Prolongació de la Targeta Jove fins els 28 anys d'edat, amb descomptes que la facin realment més avantatjosa que els altres títols (l'actual targeta jove s'acaba als 21 i surt menys a compte que una T 50/30).

2. Prolongació dels horaris del metro, ja que actualment no satisfan plenament la demanda dels usuaris més joves. Per això proposem en una primera fase, l'ampliació de l'horari de tancament en 1 hora, de manera que aquest fos a la 1h els dies feiners i a les 3h els caps de setmana, per tal que es produeixi una relació entre l'horari de tancament dels locals d'oci i els diferents equipaments de la ciutat amb els del transport metropolità. L'objectiu a llarg termini, és el funcionament del metro durant les 24h com ja es produeix a moltes ciutats europees.

2.1 Així mateix, creiem que cal aprofitar al màxim les possibilitats potencials de la línia 9 del metro, que ha d'entrar

en funcionament el 2008 i ha de comptar amb tecnologies molt més avançades i eficients que les de les altres línies. D'aquesta manera, creiem que ha de ser possible allargar encara més el seu horari de funcionament nocturn (és a dir, fer les feines de manteniment amb menys temps), i reforçar així l'oferta de transport públic durant la nit. Aquestes mesures han de permetre reduir l'ús de transport privat durant les nits de cap de setmana (i reduir també els accidents de trànsit).

3. Fer que l'ATM intercedeixi per tal que els estudiants que es desplacen des de Barcelona fins a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), se'ls apliqui el preu del recorregut dintre d'una mateixa corona.

4. Potenciació del bus de barri, com a eix bàsic de comunicació entre les diferents zones d'un mateix districte, prioritzant aquelles zones més desassistides en aquest sentit.

5. L'establiment d'una xarxa no radial de Nit-Bus, destinada a la comunicació de diferents barris de la ciutat entre sí. També s'hauria de projectar alguna línia que connectés les principals zones d'oci de la ciutat entre sí, amb una freqüència de pas elevada, per tal d'evitar l'ús del transport privat.

6. La creació d'una Targeta Taxi-Jove, per tal que els joves es beneficiïn de tarifes reduïdes en l'ús del taxi, sobretot en horaris nocturns, que és quan les seves tarifes són més elevades.

7. La construcció de nous carrils bici, segregats de les zones de trànsit i delimitats dels passos de vianants. Cal que es completi el procés de connexió entre els diferents carrils bici per tal de garantir una mobilitat completa i segura.

7.1 Consolidar la Ronda Verda de Barcelona com a espai bàsic de la bicicleta, destinat sobretot a l'oci i a l'esport, i que permetrà circular al voltant de la ciutat al mateix temps que estarà connectada amb els principals parcs de la ciutat de Barcelona.

7.2 Creació d'un registre de bicicletes per tal d'evitar els robatoris i facilitar-ne la seva recuperació. En el cas de les bicicletes que no siguin demandades, efectuar una donació a aquelles institucions o ONG's que puguin efectuar-ne un ús públic.

7.3 La creació d'un servei de lloguer de bicicletes, destinat principalment a potenciar l'ús d'aquest transport entre la gent jove.

7.4 Facilitar la coordinació del transport col·lectiu en vehicle privat de persones que efectuen un trajecte similar (carsharing), a través de la posada en funcionament d'una pàgina web de l'Ajuntament de Barcelona com ja fan alguns municipis de l'àrea metropolitana com Sant Cugat i Terrassa.

8. Coordinació de la bicicleta amb la resta de transports públics, per tal de potenciar l'ús del primer i de garantir una mobilitat completa.

9. La instal·lació d'aparcaments per a bicicletes als principals espais públics (escoles, biblioteques, equipaments esportius...), per tal d'impedir els robatoris i facilitar-ne l'ús als seus usuaris.

10. Reduir la contaminació acústica a través del control dels índexs i les penalitzacions a aquells usuaris que els incompleixin. Foment de les àrees peatonals i de pacificació del trànsit.

11. Aposta pel metro enlloc del tramvia. Tot i així, l'Ajuntament, de cara a satisfer una demanda important de transport públic en àrees en què aquest és insuficient, considerarà l'opció del tramvia com a segona actuació d'elecció quan per diversos motius, la implantació del metro sigui ineficaç.

12. Millora de l'accessibilitat a tots els transports públics, però sobretot al metro, amb la construcció d'ascensors o la instal·lació d'escales mecàniques en aquelles estacions que no en disposin.

13. Aposta per un model de transport sostenible, prioritzant aquells mitjans no contaminants com el metro, la bicicleta o els busos de gas natural, enlloc dels vehicles.

14. S'estudiarà la possibilitat d'instal·lar lavabos en algunes parades del metro.

15. Facilitar la coordinació del transport col·lectiu en vehicle privat de persones que han de fer trajectes similars (casa-feina o casa-centre d'estudis) a través de pàgines web de l'Ajuntament com ja fan Sant Cugat i Terrassa (carpool i carsharing).

16. Impulsar aparcaments prop de les estacions de tren dels municipis de l'àrea metropolitana que en tinguin, per tal que usuaris de poblacions veïnes puguin accedir fins l'estació en cotxe i seguir el seu trajecte en tren (parck and ride).

17. Impedir que els increments anuals de preu dels transports públics excedeixin la inflació interanual (tal com va passar amb els augments de preus que van acompanyar l'entrada en vigor del nou sistema tarifari integrat).

18. Accelerar la substitució de la flota d'autobusos convencionals pels autobusos que funcionen amb gas natural (que generen, proporcionalment, menys emissions).

19. Així mateix proposem de dur a terme una prova pilot per tal de crear un parc de bicicletes d'ús ciutadà com tenen algunes petites i mitjanes ciutats alemanyes.

3. L'OCUPACIÓ I LES POLÍTIQUES LABORALS

Aconseguir una feina és una fita imprescindible per al ple desenvolupament del jovent dins la societat. Tota la carrera acadèmica d'un jove en la seva etapa formativa està destinada a que, en acabar aquesta, sigui una persona competent per accedir a un lloc de treball que el motivi i li permeti mantenir un cert nivell de benestar. Ara bé, avui en dia, es presenten a la gent jove una sèrie de problemes que obstaculitzen aquest pas natural i necessari entre la formació i l'ocupació.

El dos grans problemes, i els més evidents, en el camp de l'ocupació juvenil són l'elevat índex d'atur i la precarietat laboral. Tot i així, relacionats amb aquests, també destaquen la subcontractació en els llocs de treball; els baixos salaris; el paper de les Empreses de Treball Temporal (ETT); la mala formació ocupacional i, inevitablement lligada amb aquesta, la sinistralitat laboral. Ara bé, derivats d'aquests problemes "pràctics", hi ha una sèrie de factors que perpetuen la dificultat d'accedir a un lloc de treball de qualitat. Estem parlant de la pobresa, l'exclusió i la dependència a què aboquen la manca d'un treball estable i ben remunerat. Cal posar molta atenció en aquest segon ordre de greuges perquè, potser més que els primers, constitueixen un important factor invalidant per a la persona que cerca feina.

Avui en dia, l'atur juvenil es situa al voltant del 20%, cosa que dobla la mitjana europea d'aquest mateix paràmetre. Bona part de la culpa d'aquesta elevada xifra de gent jove aturada, cal atribuir-la a la precarietat laboral a què estan sotmesos els joves i les joves que aconsegueixen accedir a un lloc de treball. Al mateix temps, l'origen d'aquesta precarietat, l'hem de buscar en unes nefastes condicions de contracte, a les quals cal afegir-hi un elevat perill de sinistralitat. En efecte, actualment quasi bé no existeixen joves amb contractes indefinits, mentre que els índexs de sinistralitat laboral s'eleven fins a situar-la com a una causa de mort més important que els accidents de trànsit.

Tenint molt a veure amb la precarietat laboral, i sent-ne un dels principals promotors, s'hi troben les empreses de treball temporal (ETT). Aquestes són un dels mitjancers més importants de la sobreexplotació a què es veu sotmesa molta gent jove que accedeix al mercat laboral. La problemàtica del treball temporal, i de la mobilitat laboral que se'n deriva, és evident: la persona és incapaç d'identificar-se amb la feina que està realitzant, perquè és conscient que és per pocs dies. Així doncs, degut a la manca de formació i motivació, aquesta temporalitat li impedeix exercir la feina amb competència i seguretat. D'altra banda, l'únic que ofereixen les ETT és inestabilitat econòmica i sous baixos que corresponen generalment a situacions de subcontractació.

No s'ha de menysprear la importància que el treballador o la treballadora es sentin motivats per la feina que realitzen. Això assegura professionalitat, sent aquesta secundària a una bona formació sobre la tasca que desenvolupen. Ambdues, motivació i formació, són indispensables per

prevenir els accidents laborals, sobretot si tenim en compte que el 40% de les empreses no compleixen la Llei de Prevenció de Riscos Laborals. Evidentment, les ETT es situen en el camí contrari al que garanteix la seguretat del o la treballadora.

És feina de l'administració pública garantir una bona formació ocupacional als i les treballadores. No ja només com un factor preventiu de riscos laborals, una bona formació és indispensable per situar a la gent jove en una bona situació davant del mercat laboral mitjançant la seva preparació en una disciplina concreta. Alhora, atesa la precarietat laboral existent i la constant evolució dels sistemes de producció, es fa del tot imprescindible aportar al jovent la formació bàsica per a l'aprenentatge de noves disciplines, de forma que la formació s'adapti a les noves exigències del mercat. S'ha d'afegir també que, en moltes ocasions, la necessitat d'establir programes o activitats de formació ocupacional és conseqüència directa de la deficient formació reglada que s'imparteix. I és que, molt sovint, no es prepara al jovent per aprofitar totes les oportunitats que se'ls puguin presentar.

El desenvolupament actual de la societat ha provocat grans canvis en la configuració del teixit productiu. Els sectors econòmics s'han hagut d'adaptar a una situació molt dinàmica. Això ha afectat considerablement el mercat de treball, on les reconversions i reestructuracions han provocat una destrucció massiva d'ocupació a les grans empreses. En canvi, les petites i mitjanes empreses s'han convertit en autèntiques creadores de llocs de treball. Paral·lelament, s'han generat els anomenats jaciments d'ocupació, centrats en els sectors que s'espera que generaran més llocs de treball i que, en conseqüència, poden resultar més interessants per als projectes juvenils d'autoocupació. Aquestes noves fonts d'ocupació necessiten, però, el suport i l'assessorament de les diferents administracions. No hem d'oblidar que el foment de l'autoocupació per part de l'Ajuntament, serà un dels eixos fonamentals de creació de nous llocs de treball en els propers anys.

Davant de les problemàtiques que dificulten l'accés de la gent jove a una feina estimulants i ben remunerada, les JERC-Barcelona defensem:

Principals propostes:

1. L'Ajuntament ha de realitzar un Pla d'Ocupació Juvenil adaptat a la realitat de la nostra ciutat amb el consens d'agents socials i el món associatiu. Aquest pla ha d'incorporar incentius en la contractació de joves aturats/des; ha d'ampliar i millorar els convenis entre el sector laboral i universitari; potenciar la realització de cursos de recerca de feina i promoure assignatures sobre prevenció de riscos laborals.

2. Les dones continuen sent sistemàticament discriminades en el mercat laboral. L'atur entre aquest sector de la població és molt més elevat que entre la població masculina, al mateix temps que, per una mateixa feina, una dona és més mal pagada que un home. Això esdevé especialment greu entre la població jove femenina. Per això, seria bo que el Pla d'Ocupació Juvenil inclogués mesures espe-

cífiques per pal·liar aquesta discriminació sexual en el món del treball.

3. Cal invertir en formació ocupacional d'acord amb les necessitats que es presenten al nostre municipi, i procurar que estigui realment orientada a l'ocupació dels i les joves que estan a l'atur. Això contempla la creació d'un Pla de Formació Juvenil de Barcelona, en el marc del Pla d'Ocupació Juvenil. Aquest pla hauria d'adaptar la formació a les noves disciplines del mercat laboral, als requeriments específics de la nostra ciutat i als seus sectors de més pes.

4. S'ha de procurar que els i les joves que s'acullin a cursos de formació, acabin trobant feina en allò en què s'han especialitzat. Per això, és necessari promoure convenis entre l'Ajuntament i el sector privat, amb especial èmfasi en els sectors de més pes a Barcelona.

5. Cal que millori la col·laboració entre les diferents administracions per tal d'obtenir el màxim rendiment dels plans d'ocupació juvenils.

6. S'ha d'instar que l'empresa assumeixi la responsabilitat de donar una bona formació a la gent que té contractada a través de l'impuls de cursos de formació, aspecte en el que les empreses de l'Estat es troben a la cua d'Europa.

7. Cal potenciar de manera decidida els Programes de Garantia Social, destinats a la formació ocupacional d'aquell jovent que no hagi obtingut cap titulació que acrediti una formació bàsica. Per això, cal destinar-hi els recursos suficients, tan materials com personals, per evitar l'exclusió del mercat laboral d'aquest col·lectiu.

8. L'Ajuntament ha de col·laborar en el desenvolupament dels sectors emergents generadors d'ocupació i facilitar iniciatives d'autoocupació. Per això, cal implantar un servei d'assessorament tècnic al jovent que vulgui emprendre una iniciativa d'autoocupació (pel que fa temes legals, elaboració del pla d'empresa, tràmits...) i establir mesures d'incentius fiscals a aquells que engeguin projectes d'aquest tipus.

9. Una altra de les noves fonts d'ocupació, en el marc de l'autoocupació, són els vivers d'empreses. Així doncs, l'Ajuntament ha de facilitar la creació de noves empreses per part de gent jove i dirigides per ells mateixos. S'ha d'oferir suport des del punt de vista organitzatiu, estructural, burocràtic i econòmic (com ara concedint crèdits tous que pal·liïn la manca de capital inicial).

10. L'Ajuntament hauria d'establir convenis amb aquestes "empreses joves" a fi que contractin preferentment joves que s'hagin adreçat als cursos de formació de l'administració pública.

11. Caldria posar en funcionament mesures que potenciïn i promoguin iniciatives d'economia social juvenil (associacions, cooperatives, tallers ocupacionals...), així com campanyes destinades a potenciar l'afiliació sindical.

12. L'Ajuntament s'ha de declarar explícitament en con-

tra de les ETT, els contractes escombraries, així com la precarietat laboral que generen. També, s'ha de comprometre a no utilitzar, directament o indirecta, la contractació a través d'ETT en l'administració pública ni en les empreses que gestionen serveis municipals, realitzant contractes temporals només en aquells casos de feines estrictament provisionals.

13. Actualment, només el 20% de les persones que pateixen alguna discapacitat i que tenen entre 16 i 34 anys, perceben un ingrés salarial. Amb aquesta xifra, l'Estat Espanyol es situa a la cua de països de la UE en ocupació de gent jove amb discapacitat. En la majoria de vegades, les empreses privades de més de 50 treballadors tampoc compleixen la quota del 2% de llocs de treball reservats a persones amb disminució. Per fer front a aquesta discriminació i a l'evident marginació d'un sector social del mercat laboral, l'Ajuntament ha de procurar contractar, sempre que sigui possible, gent amb problemes físics o psíquics.

14. Cal que l'Ajuntament faci un esforç especial per difondre la normativa de prevenció de riscos laborals, no ja només entre les empreses, sinó també entre els i les treballadores. S'han d'incloure assignatures sobre prevenció de riscos en els Plans de Formació. Així mateix, l'Ajuntament, en col·laboració amb la Generalitat, ha de disposar de mesures punitives que puguin aplicar-se a les empreses que incompleixin la llei sobre seguretat laboral. Al mateix temps ha de ser possible premiar les que sí ho fan.

15. Cal crear convenis d'ocupació per als monitors i monitors que treballen en serveis municipals (menjadors...)

16. Cada vegada són més els i les immigrants que arriben a casa nostra en busca de feina. Davant les dificultats amb què es troben per accedir a un lloc de treball regularitzat i digne, molts corren el risc de caure en l'exclusió i la marginació social que es deriva d'aquesta impossibilitat.

4. L'ACCESSIBILITAT

Al voltant del 5% dels habitants de Barcelona pateixen algun tipus de discapacitat (física o sensorial). En aquest percentatge, hi ha un nombre cada vegada més important de gent jove. Unes 72.250 persones que, per motius de malaltia o per accident, veuen inicialment restringida, en més o menys grau, la seva autonomia i les seves oportunitats de gaudir o participar dels serveis que ofereix la nostra ciutat. Desgraciadament, encara ara, en aquestes situacions, condiciona més la discapacitat que el dret de tota persona, amb o sense discapacitat, de poder trobar una ciutat que s'adeqüi a les seves característiques físiques, adaptada als seus requeriments i amb eines de participació que responguin a les possibilitats de cadascú.

Viure amb una minusvalidesa no és, doncs, fàcil. A part de l'evident restricció en la mobilitat que comporta en la majoria dels casos, la discapacitat és un factor que, massa sovint, dificulta l'accés a un treball estable i motivant per la persona. I a tot això cal sumar-hi les elevades despeses derivades de l'aparició de la discapacitat (adaptació de la llar o del cotxe, cadira de rodes, pròtesis, aparells...) i que no sempre són cobertes per la Seguretat Social o els serveis de la Generalitat. Un bon exemple d'això són les ajudes Pua del Departament de Benestar Social, destinades a subvencionar ajudes tècniques per a les persones amb discapacitat de forma que millori la seva autonomia i, amb ella, el seu benestar. Doncs bé, aquestes ajudes s'han estat retallant sistemàticament en els darrers anys, fet que ha provocat la denegació de moltes subvencions a gent que les ha demanades. D'aquí que sigui de màxima urgència que es tornin a augmentar aquestes ajudes i evitar d'aquesta manera que la manca de recursos econòmics de la persona sigui un factor encara més invalidant que la pròpia malaltia.

La protecció de la persona que pateix una minusvalidesa, ha de ser un aspecte prioritari de les polítiques socials a qualsevol nivell, també el municipal. A Catalunya, la base de la normativa sobre accessibilitat la formen la Llei de Promoció de l'Accessibilitat i de la Supressió de Barreres Arquitectòniques, de l'any 1991, i el Codi d'Accessibilitat, contingut en la mateixa llei, que incideix en els aspectes tècnics i que comença a desenvolupar-se l'any 1995. Certament, quan van aparèixer, aquests textos van suposar un pas endavant molt important per a la integració de la gent amb disminucions físiques o sensorials; un pas que va fer-se gràcies a la incansable pressió i el treball de les nombroses associacions que defensaven res més senzill i obvi que el dret de la persona amb discapacitat de desenvolupar-se com allò que és abans que res: persona.

Ara bé, després d'11 anys de vigència, comencen a fer-se evidents deficiències i mancances que posen de manifest una llei ja caduca que no s'adapta als canvis que han tingut lloc durant aquest temps, perdent part de la utilitat que inicialment va tenir. Amb aquesta llei a la mà, encara es pot edificar amb barreres arquitectòniques. Per exemple, la presència de rampa no és obligatòria per establiments de menys de 500m², permetent que molts comerços, farmàcies, restaurants, locals d'oci... de nova i vella construcció

siguin inaccessibles per a persones en cadira de rodes. Un altre factor que cal valorar és la proliferació de cadires elèctriques, molt més grans que les tradicionals, i que ha fet que moltes de les mides que fixava el Codi d'Accessibilitat per a la maniobrabilitat de les cadires de rodes, s'hagin quedat petites. A més, encara existeixen deficiències en la senyalització de la via pública per a persones invidents, o en la reglamentació de les dimensions de les estructures que la ocupen (jardineres, bastides...) a fi que puguin ser detectades i esquivades.

Així doncs, a curt o mitjà termini, també s'imposa una revisió, en forma d'actualització, de la llei del 1991 de forma que s'adeqüi a les noves necessitats i respongui a les deficiències de l'actual redactat.

A nivell de Barcelona, l'any 1996 es va aprovar el Pla d'Accessibilitat, on es recullen les mesures de la llei de Promoció de l'Accessibilitat que afectaven l'àmbit municipal. Aquest pla preveia actuacions fins al 2006 en els següents camps: locals municipals, via pública, parcs i jardins, platges, transports públics, reserves d'aparcament i semàfors sonors. Quan encara queden 3 anys de vigència del Pla d'Accessibilitat, aquests són els resultats obtinguts fins ara:

- De 882 unitats totals d'autobusos, 471 (53%) són de pis baix i amb rampa. Qualsevol nova adquisició en la flota d'autobusos compleix els requisits d'accessibilitat.
- De les 93 línies d'autobusos existents, 54 (58%) estan parcialment adaptades. A part, les 16 línies del Nit-Bus estan totalment adaptades.
- Dels 1.287 km de via pública, 591 són accessibles a gent en cadira de rodes i compleixen els requisits de senyalització per a persones invidents.
- Dels 790 locals municipals, el 30% és accessible i el 7,6% només és practicable.
- Les 6 platges de la ciutat són accessibles durant l'estiu.
- A Barcelona trobem fins a 1.508 semàfors acústics.
- Pel que fa al metro: només la línia 2 està totalment adaptada per a gent amb disminució física o sensorial.

Sobre les actuacions dutes a terme fins ara, cal destacar la que té a veure amb l'accessibilitat de les platges de Barcelona per a gent en cadira de rodes. Fa 6 anys, es va posar en marxa a la platja de Nova Icària (Poblenou) un pla pilot que pretenia fer accessible la platja a la gent que es desplaçava en cadira de rodes. Avui en dia, no només aquesta platja és accessible, sinó que, gràcies a la col·laboració d'un servei de voluntariat, és possible que la gent que va amb cadira de rodes pugui banyar-s'hi. La bona acollida que va tenir aquest projecte inicial ha provocat que, actualment, totes les platges siguin accessibles per tothom fins a la mateixa línia de mar. Tot i així, la platja de Nova Icària continua sent la única que té un servei per ajudar a la persona amb discapacitat física a banyar-se. Una assignatura malauradament pendent en termes

d'accessibilitat per a persones amb discapacitats físiques o sensorials, és el metro. La manca de coordinació entre les institucions públiques que tenen competències en aquest àmbit (Ajuntament i Generalitat), ha dificultat la ja de per sí complicada tasca d'adaptació de les instal·lacions de superfície i subterrànies del metro.

A Barcelona, l'organisme públic encarregat de coordinar i promoure les actuacions en l'àmbit d'accessibilitat a la nostra ciutat és l'Institut Municipal de Persones amb Disminució. També és l'entitat que difon els avenços aconseguits en aquest camp, treballant sobre una base de dades de les persones amb diverses discapacitats que viuen a Barcelona. Ara bé, aquest cens només contempla la gent que alguna vegada s'ha posat en contacte amb l'Institut per accedir a algun dels seus serveis. Aquest criteri té el risc de negligir tota aquella gent que, patint una discapacitat, decideix aïllar-se a casa. Tot i que és impossible valorar la importància quantitativa d'aquest fenomen, no hem d'oblidar que, per pocs que siguin, serà gent que de forma sistemàtica no accedirà a la informació sobre els serveis que ofereix l'Institut, perpetuant-se així el seu aïllament.

Principals propostes:

1. Des de les JERC-Barcelona creiem necessari reivindicar la cultura de l'accessibilitat perquè aquesta s'integri de forma totalment normal a qualsevol projecte de nova construcció. Així mateix, creiem necessari que es continuïn aplicant les directrius que fixa el Pla d'Accessibilitat de Barcelona i es culminin els seus objectius abans del 2006.

2. A Barcelona es continuen construint barreres arquitectòniques i les ja existents no sempre s'aboïen, emparant-se en la legalitat que fixa el Codi d'Accessibilitat del 1995 o, senzillament, infringint-la. Per tant, des de les JERC-Barcelona defensem la necessitat d'obrir un període de revisió d'aquest codi que compti amb la participació de les entitats i agrupaments que dia a dia treballen la problemàtica de l'accessibilitat a la nostra ciutat i en el global de Catalunya. L'espai públic ha de ser totalment assequible per a tothom. Per això, a part de construir les infraestructures noves sense barreres arquitectòniques, es necessita una vertadera política d'eliminació d'aquestes arreu de la ciutat.

3. Mentre aquest procés no culmini amb una modificació del Codi d'Accessibilitat, creiem que l'Ajuntament de Barcelona ha d'iniciar una tasca potent de promoció de l'accessibilitat a totes les noves construccions que es duguin a terme a la ciutat. Això implica especialment els arquitectes i urbanistes que sovint, en els seus projectes, donen més importància al disseny que a l'accessibilitat, o senzillament l'obliden perquè no es contempla en la legislació vigent. És del tot il·lògic i injust que, pel fet de no adequar-se als criteris que marca el Codi d'Accessibilitat, una instal·lació pública no pugui ser accessible a gent amb discapacitats sensorials o físiques.

4. No n'hi ha prou amb garantir que les noves construccions no tinguin barreres arquitectòniques. També s'ha de treballar per abolir les ja construïdes. Així doncs, d'una

banda, s'han d'aplicar les mesures sancionadores que preveu l'actual Codi en cas que s'infringeixi en aquelles edificacions realitzades després de l'aprovació del text. I de l'altra, l'Ajuntament ha d'incentivar l'adaptació de les construccions anteriors a l'aprovació del Codi, finançant part o el total del cost que això suposa.

5. Cal garantir l'accessibilitat al metro. Aquesta és l'assignatura pendent pel que fa a l'adaptació dels transports públics a l'àrea metropolitana de Barcelona. Algunes actuacions necessàries en aquest sentit són:

- Completar la senyalització dels vestíbuls i les andanes per a la gent invident.

- S'ha de promoure la instal·lació d'ascensors o, allà on això no sigui possible, de plataformes, des del carrer al vestíbul i d'aquest a les andanes. Aquesta és l'única manera de garantir l'accés de les persones amb discapacitat física a les estacions de metro que no estan adaptades.

- Les andanes s'han d'anivellar amb les entrades als vagons del metro de forma que s'aboïi l'esglaó que impedeix l'entrada al vagó a gent en cadira de rodes.

Els metros han de tenir vagons adaptats per acollir cadires de rodes en el seu interior. Així mateix, han d'incorporar una protecció d'obertura automàtica de seguretat com en altres ciutats d'Europa.

Vetllar perquè es compleixin tots els criteris d'accessibilitat en la nova línia 9 del metro.

6. Facilitar el màxim de punts d'aparcament de vehicles amb conductors discapacitats, així com per als vehicles especials que els transporten.

7. Mentre el transport públic no estigui adaptat, cal potenciar el servei públic de transport Porta a Porta a fi i efecte que també s'adapti i satisfaci els requeriments del o la jove (oci nocturn, ampliació a àrea metropolitana...).

8. L'Institut Municipal de Persones amb Disminució ha de preocupar-se que la informació que genera arribi a tothom que pogués estar-ne interessat. Per això, és del tot necessari que es disposi d'un cens complet de les persones amb alguna discapacitat que visquin a Barcelona. Des de les JERC-Barcelona, creiem que la forma més fiable d'aconseguir-ho és que el cens municipal inclogui, si s'escau, la condició de persona amb discapacitat i el seu grau.

9. És important que la discapacitat alteri el més mínim possible l'entorn de vida de la persona. En el cas dels i les joves això és especialment important en l'àmbit de l'ensenyament, perquè és d'aquí d'on extreuen majoritàriament el seu cercle d'amistats. Per tant, sempre que sigui possible, és necessari garantir que la discapacitat no signifiqui un trencament amb el món de l'escola, l'institut i de l'educació en general. Les JERC-Barcelona aposten perquè l'Ajuntament dugui a terme totes les actuacions que estiguin al seu abast per assegurar l'accessibilitat a tots els centres d'ensenyament, especialment per qui es mou en cadira de rodes.

10. Des de les JERC-Barcelona, defensem la plena inte-

gració dins la societat de la gent amb discapacitats físiques o sensorials. Aquesta propòsit fàcilment subscrit per quasi bé tothom, topa amb l'aïllament en què es tanquen moltes persones que pateixen alguna invalidesa. Per això, un primer pas per promoure la persona amb discapacitat i animar la seva participació en la societat és l'establiment de centres de dia on es realitzin activitats que s'adeqüin a la seva situació. L'Ajuntament hauria d'adaptar i potenciar la xarxa de centres cívics a fi que també puguin acollir la persona amb discapacitat física o sensorial.

11. Sovint, la minusvalidesa significa una pèrdua de l'autonomia necessària per viure sol. Això pot esdevenir-se en gent jove amb pis propi que, per causa de malaltia o accident, no pugui valer-se per ell mateix i hagi d'abandonar el seu pis. Seguint la filosofia d'alterar el mínim possible les condicions de vida de la persona que pateix la discapacitat, respecte la situació anterior a la malaltia o al traumatisme, s'haurien de posar a la seva disposició les ajudes necessàries per adaptar el seu habitatge i reduir d'aquesta manera les grans despeses econòmiques que això suposa. Així mateix, en aquests casos és necessari ampliar i potenciar la xarxa municipal d'assistència a domicili per facilitar la realització de les tasques de la llar.

12. Les barreres més difícils de superar per una persona amb algun tipus de minusvalidesa, i també les més difícils d'eradicar, són les que imposa la insolidaritat i la manca de civisme dels seus conciutadans. La solució definitiva al problema de l'accessibilitat la tindrem quan, en tot allò que fem, projectem, dissenyem o decidim, tinguem en compte els greuges que pot ocasionar a gent que tingui restringida la seva mobilitat i, per tant, també ens adaptem al seu benestar, com de forma totalment natural, ens adaptem al benestar de tota la resta. Per això, les JERC-Barcelona som partidaris que l'Ajuntament posi en marxa àmplies campanyes de conscienciació sobre la temàtica d'accessibilitat.

13. Garantir la integració laboral de les persones amb discapacitats a partir de garantir el compliment de la llei en totes les empreses, així promovent els convenis de pràctiques amb les empreses.

14. L'Ajuntament ha de ser el primer a promoure l'accessibilitat a tots els seus actes. Per això, s'hauria d'intentar que cap dels actes que realitza l'Ajuntament, o que compta amb la seva col·laboració, tinguin lloc en emplaçaments no accessibles per a les persones amb discapacitat.

15. Els o les joves que pateixen alguna discapacitat no han de veure reduïts els seus drets per accedir a un habitatge de titularitat pública, com és el cas del pla 10-HJ a Barcelona. Ara bé, això implica que una part d'aquests pisos estigui adaptada i preparada per acollir una persona amb alguna invalidesa. Per això és necessari que l'Ajuntament vetlli perquè es dugui a terme l'adaptació d'un determinat percentatge d'habitatges de lloguer per joves.

16. Qualsevol persona, amb o sens discapacitat, té dret a un accés fàcil i assequible a la cultura i la informació. Ara bé, aquest dret bàsic topa amb el fet que encara hi ha algu-

nes biblioteques que no estan adaptades per oferir els seus serveis a persones amb discapacitats físiques o sensorials, o bé museus que acullen exposicions que no tenen en compte els seus requeriments. Per això, és molt important que es duguin a terme les actuacions necessàries per garantir l'accessibilitat i l'aprofitament dels serveis oferts a biblioteques, museus o sales d'exposicions, per part de la gent amb alguna discapacitat física o sensorial.

17. L'Ajuntament ha de vetllar, mitjançant els observadors de barri, per la inexistència de barreres en la via pública, entre elles els cartells de publicitat que molts comerços tenen, en especial els restaurants. En aquest sentit, i entenent les terrasses dels bars i restaurants com a barreres per als invidents, vetllar perquè es compleixin les normatives que fixa el Codi d'Accessibilitat.

18. És necessari completar la instal·lació de semàfors per a invidents, així com un servei de megafonia que indiqui les parades d'autobús.

19. Cal estudiar i promoure l'elaboració d'un Pla d'Equipaments accessibles que inclogui centres de dia, residències per a la gent que no pot viure sola o apartaments temporals per a gent amb discapacitat.

20. La manca de places d'escola bressol de titularitat pública a la nostra ciutat, s'agreuja en el cas dels nens o nenes que pateixen alguna discapacitat, doncs les escoles bressol no estan generalment preparades per acollir-los, tan pel que fa a accessibilitat, com a la formació dels mestres. Per això, és del tot necessari establir, sinó incrementar, places d'escola bressol per a nens/es amb discapacitat física o sensorial.

5. L'ENSENYAMENT

L'ensenyament, entès com el conjunt de coneixements adquirits a escoles, instituts i universitats, és la base que tot jove i futur treballador haurà d'aplicar un cop s'insereixi en el competitiu mercat laboral. Així doncs, l'ensenyament esdevé clau en la formació del jovent, en tant que reforça la seva preparació cultural, pràctica i teòrica del jovent. Cal entendre l'ensenyament com una necessitat i no pas com un luxe. És per aquest motiu que creiem en la igualtat d'oportunitats del jovent de poder gaudir d'un ensenyament laic, català i de qualitat.

a) Ensenyament reglat:

Des de les JERC, creiem en un ensenyament públic que eviti tot tipus de discriminacions. Per tal que tot els joves i les joves disposin de les mateixes oportunitats en el futur. Així doncs, creiem en la potenciació d'una estructura pública, per fer front als greuges comparatius que pateix envers l'estructura privada. Cal acabar amb certes deficiències, com ara la massificació a les aules o les insuficients infraestructures, resultats, en gran mesura, del poc capital financer que l'estat inverteix en l'escola pública. L'ensenyament públic ha d'esdevenir, doncs, un model d'igualtat i de justícia entre el jovent, al mateix temps que ofereix un ensenyament de qualitat.

Les JERC descartem un ensenyament simplista, de mínims, que evoqui al jovent a una competició per veure qui pot aconseguir la millor situació laboral. Entenem que el jovent ha de rebre un ensenyament alternatiu que representi i promogui valors com la cooperació i el treball en equip.

Apostem per un ensenyament que ajudi als i les joves a despertar-los l'esperit crític. Un esperit que els faci auto-suficients i els permeti de veure més enllà dels constants missatges amb doble sentit a què la societat d'avui en dia està abocada.

L'objectiu de l'ensenyament no ha de ser la hiperespecialització de l'alumnat. Ni tan sols ha de contemplar, únicament i exclusiva, la formació en àmbits purament acadèmics. L'ensenyament que necessitem ha d'apostar per la difusió de valors com el respecte entre cultures, l'antimilitarisme, la solidaritat, el creixement sostenible, l'antiracisme, la justícia i el civisme. Essent l'única manera d'aconseguir una societat justa, cívica, amb igualtat d'oportunitats i que aposti pel respecte al medi ambient. En definitiva, una societat amb pau, llibertat i futur. Seguint aquest ideals, les nostres propostes per a la propera legislatura són les següents:

Principals propostes:

1. S'ha de garantir l'existència de tantes places públiques com alumnes hi hagi per cobrir-les.
2. Caldrà treballar per assolir l'objectiu d'una escola pública, catalana i de qualitat, augmentant la partida pressu-

postària en qualsevol iniciativa, activitat o subvenció que adopti l'Ajuntament.

3. Demanem la revisió immediata a partir d'un Pla de Xoc, de totes les infraestructures públiques de la ciutat per tal de ser millorades, i l'eliminació de concerts per tal d'integrar els equipaments escolars de la ciutat a la xarxa pública.

4. Per tal de conèixer més les problemàtiques dels alumnes, les JERC proposem que en tots i cadascun dels consells escolars hi participin representants municipals.

5. Fomentar l'ensenyament de valors ètics, car creiem que és la millor manera de formar-nos com a persones conscienciades i lliure pensadores. També cal potenciar la relació professor-alumne, destacant-ne els valors del respecte i la tolerància.

6. Cal modificar els programes d'estudis, que en masses ocasions superen l'any escolar. Aquest fet provoca que l'alumne no rebi tots els coneixements necessaris i vegi hipotecat el seu rendiment en propers cursos.

7. Impulsar les possibilitats associatives dels estudiants dins el centre docent, oferint-los recolzament de tot tipus: material, espai, fotocòpies, etc.

8. En la mesura del possible, l'Ajuntament ha de garantir que els centres docents que d'ell depenguin, facilitin l'ús de llibres de text i material escolar de manera gratuïta a tots els i les alumnes.

9. Eliminar qualsevol material educatiu (llibres, jocs,...) on hi hagi indici de discriminació per sexe, raça, religió, etc..

10. Reclamar l'ampliació de les competències de l'ajuntament en matèria educativa, per tal de poder gestionar i tirar endavant totes les propostes relacionades amb l'ensenyament.

11. Promoure l'existència d'oficines d'assessorament i orientació pels joves a cada districte, on s'inclouï informació sobre estudis reglats i no reglats, sortides professionals, etc.

12. L'Ajuntament ha de vetllar per l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística a tots els centres d'ensenyament de la ciutat. En aquesta línia es treballarà perquè els infants i joves procedents d'altres cultures s'adaptin amb menys dificultat, ja sigui educativament com social.

13. L'Ajuntament ha d'invertir per si mateix o en col·laboració amb altres administracions, universitats o el sector privat, en recerca i desenvolupament.

14. L'Ajuntament promourà i convocarà el major nombre de beques per a l'excel·lència estudiantil en tots els nivells i graus formatius. De la mateixa manera, establirà convenis i beques d'estudi i treball entre els diferents centres docents.

b) Ensenyament no reglat:

El reconeixement de la tasca educativa generalment se sol restringir exclusivament al medi purament acadèmic com

són les escoles, instituts o universitats. Ara bé, existeix, en el món de l'associacionisme, un sector l'objectiu del qual és l'ampliació i la potenciació de la tasca educativa que reben els i les joves als seus centres educatius. Estem parlant, bàsicament, del moviment escolta i dels esports, englobades en el denominador genèric d'associacions d'educació en el lleure o associacionisme educatiu. En efecte, la tasca que realitzen aquestes entitats és del tot necessari en un dels aspectes que sol oblidar l'ensenyament reglementat o acadèmic i que, de vegades, no es potencia suficientment a l'interior de l'àmbit familiar: l'aprenentatge en els valors de la solidaritat, la tolerància, la pau, el treball en equip i el respecte al medi ambient. A tot això, s'hi afegeix el fet que la majoria de les associacions d'educació en el lleure són totalment altruistes.

La manca de reconeixement envers aquesta tasca educativa, malgrat la seva importància, es tradueix en una evident manca de recursos tant en termes econòmics, com en una manca d'espais o restriccions normatives que limiten les seves activitats.

La manca d'un conveni econòmic amb l'Ajuntament, aboca aquestes associacions a la lentitud i la dificultosa burocràcia que suposa la petició de subvencions seus de Districte, principal font de finançament durant l'any. Aquestes constitueixen vertaderes traves administratives per unes associacions que gaudeixen d'un elevat nivell d'activitat i participació, però en les quals tothom que hi treballa ho fa de forma voluntària. Això contrasta amb el finançament que aquestes entitats reben de la Generalitat que es fa en forma de conveni, amb l'obligació de presentar una memòria a final d'any del pressupost gestionat.

Tot i que la tasca d'aquestes associacions pren especial rellevància durant el període de vacances, la seva activitat i el seu projecte educatiu s'estenen al llarg de tot l'any. És per això que no és del tot fidel a la realitat que la principal injecció de diners procedents de l'Ajuntament a aquestes entitats, sigui en motiu de la campanya de vacances; mentre que la resta de l'any hagin de subsistir a base de subvencions demanades a les seus de Districte.

La manca d'espais és un altre dels obstacles amb què es troben aquestes associacions. Disposar d'uns espais de qualitat i en bones condicions és indispensable per acollir la creixent afluència de joves a aquestes entitats. Per resoldre el problema de la falta d'espai, les entitats d'educació en el lleure han intentat establir convenis de col·laboració amb algunes escoles públiques, segons els quals aquestes permetrien l'ús de part dels seus espais i equipaments, per part de les entitats. Aquesta voluntat d'apropar l'escola i associacionisme educatiu es va fer palesa en un pla pilot que van presentar, a la Regidoria de Joventut, 10 agrupaments de Barcelona. Actualment, aquest projecte es troba en un punt mort.

Tampoc ajuden a la seva tasca, les limitacions derivades de normatives molt restrictives que afecten sobretot a les activitats a la muntanya o parcs naturals, competència de la Diputació de Barcelona.

Aquestes són mostres evidents de la manca de reconeixement que afecta a l'associacionisme educatiu. És del tot

impensable que, ja sigui per traves administratives o a causa de normatives poc flexibles, es restringeixi l'activitat d'unes entitats que han demostrat, al llarg dels anys, el seu evident compromís amb l'educació dels i les joves del nostre país, així com el compromís amb el respecte del medi ambient, d'altra banda, el principal ambient en què es desenvolupa la seva tasca educativa.

Principals propostes:

1. Cal un reconeixement explícit per part de l'Ajuntament de la tasca que du a terme l'associacionisme educatiu en el projecte educatiu de la nostra ciutat. Aquest reconeixement s'hauria de materialitzar en les següents mesures:

2. Creació d'un conveni de finançament entre l'Ajuntament i les entitats d'educació en el lleure que estableixi la gestió d'un pressupost per part de les associacions i la presentació d'una memòria a final d'any.

3. S'ha d'establir una relació de complicitat entre l'escola pública i l'associacionisme educatiu a nivell de la ciutat, i que es tradueixi en una col·laboració estreta entre els agrupaments i les escoles de cada districte. Aquesta col·laboració ha de buscar potenciar la cessió d'espais d'escoles públiques per a ús de les entitats.

4. No pot ser que es posin traves a la tasca educativa degut a normatives molt restrictives, i, al mateix temps, poc flexibles pel que fa a ús i aprofitament dels espais naturals. D'aquí que sigui necessari estudiar i aplicar un possible estatus especial a les entitats d'educació en el lleure, de forma que no es vegi tan severament restringida la seva activitat per aquestes normatives.

6. EL MEDI AMBIENT

La mobilitat

Els problemes de mobilitat que patim els i les joves de Barcelona estan estretament lligats amb problemes de tipus ambiental, ja que la insuficient oferta de transport públic i la inadequació del seu horari de funcionament a les necessitats de la joventut porten, tot sovint, a l'elecció del transport privat. Des de les JERC, volem fer una aposta forta pel transport públic com a principal mitjà de transport de la gent jove. Per aquest motiu proposem les següents mesures:

A banda de mesures específiques que afectin al transport públic, també convé plantejar-se estratègies molt més complexes de cara a frenar les necessitats de transport, com pugui ser una aposta decidida per la ciutat compacta davant de la ciutat difusa. Aconseguir que la gent jove no es vegi forçada a marxar de Barcelona cap a les corones metropolitanes per culpa dels preus prohibitius de l'habitatge és una prioritat si volem frenar aquesta mobilitat creixent. Això només pot ser possible mitjançant la creació d'un veritable parc d'habitatges de promoció social i mitjançant mesures de pressió fiscal que indueixin els propietaris d'habitatges desocupats (més de 20.000 a Barcelona) a llogar aquests pisos (augmentant l'oferta baixarien els preus dels lloguers).

La formació i pedagogia ambiental

Cal fer una aposta forta per l'educació i la pedagogia ambiental. En aquest sentit cal aconseguir que tots aquells centres que depenen de les administracions siguin model de referència de cara als ciutadans i serveixin de centres d'assaig de noves propostes de cara a la sostenibilitat.

En aquest sentit proposem que tots els casals de joventut, instituts de secundària i altres centres de formació així com els pisos de promoció social destinats a gent jove incorporin les següents millores (que haurien de ser prioritàries en els concursos públics):

Principals propostes:

1. Implantació de plaques solars
2. Afavorir l'adaptació del ciutadà a la recollida selectiva de residus, mitjançant fortes campanyes de conscienciació; facilitar a la població les eines i els mitjans tècnics i econòmics adequats per tal de fer possible un canvi en la mentalitat de la ciutadania vers l'entorn que els envolta.
3. Ecodisseny (mesures d'aïllament tèrmic, estalvi d'aigua i reducció del consum energètic)
4. Incorporació de paviments porosos que permetin la infiltració de l'aigua cap als aqüífers subterranis.
5. Fer els ajardinaments, exclusivament, amb espècies autòctones de baix consum d'aigua.

Igualment proposem que l'administració incrementi els ajuts a tots aquells particulars que decideixin incorporar

millores d'aquest tipus a casa seva. Aquest augment d'ajuts hauria de ser progressiu, de manera que afavoreixi especialment els col·lectius de renda més baixa entre els quals hi ha la gent jove.

Per altra banda proposem que els casals i instituts desenvolupin programes de sensibilització i formació ambiental destinats als seus usuaris i que n'estimulin la participació. També proposem potenciar les activitats culturals i esportives que fomentin una aproximació al coneixement de l'entorn natural. A més de suport logístic i tècnic es tractaria de contribuir al finançament de projectes que vagin en aquesta línia.

L'Agenda 21

L'agenda 21 de Barcelona que ben aviat aprovarà l'Ajuntament ha de ser un instrument potent i capaç de permetre un salt qualitatiu cap a una ciutat més sostenible. Per evitar el risc que l'Agenda 21 esdevingui una simple declaració de bones intencions, cal que totes les línies d'actuació estiguin programades, amb un calendari d'actuacions ben definit. Cal fixar horitzons temporals per anar assolint de manera progressiva els objectius plantejats, especificant clarament quins són aquests objectius. Per entendre'ns, no n'hi ha prou amb plantejar que cal incrementar la generació d'energia mitjançant fonts renovables cal especificar quant la incrementarem i quan ho hauré fet.

D'altra banda, l'Agenda 21 ha de ser un marc de referència a partir del qual els Consells de Districte puguin elaborar la seva pròpia agenda 21, que permeti actuacions concretes a cada barri. L'elaboració d'aquestes agendes 21 a nivell de districte cal que estigui oberta a la participació de totes les entitats i s'ha de dur a terme fomentant la màxima participació social, per aconseguir que la gent s'hi senti implicada i que en surti una proposta consensuada. Igualment, volem que des dels Casals de Joventut s'impulsi totes les entitats juvenils a desenvolupar les seves pròpies estratègies de caire ambiental dins dels respectius àmbits d'actuació. Per aconseguir-ho caldria que els casals assessoressin les entitats i disposessin d'un programa de referència. D'altra banda caldria que els casals també tinguessin en compte criteris de sostenibilitat a l'hora d'atorgar subvencions a les entitats.

En aquesta mateixa línia de col·laboració, proposem que els casals es comprometin a posar a disposició de les entitats tots els mitjans necessaris per fer possible una gestió sostenible de les diferents activitats extraordinàries que aquestes entitats organitzin, com puguin ser concerts, dinars, o altres actes que apleguen molta gent. Facilitar la recollida selectiva i el transport al corresponent Punt Verd dels residus que puguin generar-se, facilitar, si cal, mecanismes de transport col·lectiu extraordinaris i assessorar sobre la millor manera d'organitzar aquest tipus d'activitats són exemples de com pot fer-se aquesta col·laboració.

7. LA DONA JOVE

Tot i que la situació de la dona ha millorat notablement en aquestes dues últimes dècades, a la nostra societat encara perviuen comportaments sexistes que subordinen, desvaloritzen i discriminen a la dona i que són els causants de les desigualtats i discriminacions existents en tots els àmbits de la vida i de les relacions humanes.

Un dels nostres objectius prioritaris ha de consistir en aconseguir la igualtat de gènere real, entesa com la culminació d'un procés d'integració sexual basat en la convergència de valors, actituds i comportaments d'ambdós gèneres que permeti a les dones participar activament en l'àmbit públic i als homes en l'àmbit privat; sense l'existència de cap rol social predeterminat.

Així mateix, els poders públics són els responsables de prendre mesures que accelerin aquesta transformació cultural i social que garanteixi la igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

Per construir aquest model de societat futura és imprescindible fomentar entre els nois i noies joves una relació de convivència igualitària tant a nivell individual com col·lectiu mitjançant una sèrie d'actuacions en l'àmbit familiar, escolar, laboral, social, sanitari i esportiu.

Per la coeducació dels i les joves

Per construir una societat igualitària, on no hi tinguin cabuda les desigualtats de gènere i la discriminació contra les dones, és necessari trencar amb les pautes socials i culturals sexistes des dels primers anys de vida. Així doncs, té molta importància l'educació rebuda a la família i a l'escola, donat que són els principals agents de socialització de les persones en la seva etapa infantil.

El sexisme, fruit de l'ordre patriarcal/androcèntric de la societat, comporta conseqüències negatives per a tots els individus, homes i dones, perquè limita les possibilitats com a persones i els nega determinats comportaments. Els estereotips de gènere –font de la desigualtat entre els sexes, donat que determina les relacions personals entre dones i homes- s'interioritzen i es transmeten de forma inconscient. Així es perpetuen uns atributs específics de les dones, com són la debilitat, la indecisió, la passivitat, la tendresa, la subjectivitat, la repressió sexual... I uns altres atributs assignats als homes que són contraposats als del gènere femení, com la fortalesa, el valor, l'activitat, la duresa, l'objectivitat, la llibertat sexual... La interiorització en major o menor grau d'aquests estereotips implica adoptar una conducta social més o menys allunyada dels rols tradicionals.

La família serveix com a model d'aprenentatge per als nens i nenes, en observar, aquests, la conducta –diferenciada o no- entre els seus pares i mares. És en l'àmbit familiar on es comencen a inculcar els comportaments femenins i masculins, que són els estereotips sexuals tradicionals. Una de les vies d'actuació vers una educació familiar no

sexista és la sensibilització dels pares i mares. Per tant, educant-los sota els paràmetres de la igualtat entre sexes podem aconseguir invertir la relació de discriminació de les dones en els seus propis orígens.

L'escola constitueix també un dels principals vehicles per transmetre els valors de la igualtat entre dones i homes, sent una eina necessària per al desenvolupament de la igualtat d'oportunitats i per qüestionar els estereotips tradicionals. Ara bé, la no adopció per part de la majoria d'escoles d'un protocol d'actuació en matèria de gènere a nivell transversal no fa més que reforçar els estereotips sexistes ja iniciats en la família. És necessari, doncs, que es prenguin mesures en el camp de l'ensenyament per garantir una educació no sexista. Actuacions que passen per la introducció de la perspectiva de gènere en totes les assignatures a la utilització d'un llenguatge no sexista, entre d'altres.

El sexisme i l'androcentrisme que encara impera a la nostra societat es reflecteix en la llengua. La llengua no és només un instrument de comunicació i transmissió d'informació i d'idees, sinó que és, sobretot, un instrument de classificació i d'interpretació de la realitat. En aquest sentit, no es pot parlar d'una llengua neutral. La paraula discrimina les dones fent-les invisibles i perpetuant uns rols i uns estereotips al voltant d'allò que es considera ser home o dona. Però la paraula és una eina flexible, que evoluciona constantment. Així, existeixen múltiples recursos que permeten corregir aquesta distorsió de la llengua, com les formes genèriques i abstractes. Per tal d'avançar cap a la igualtat de gènere proposem tot un seguit d'iniciatives que s'haurien d'aplicar a nivell municipal:

Principals propostes:

1. Promoure la igualtat en la formació del professorat i integrar-la com a tema transversal a totes les assignatures obligatòries.
2. Promoure l'ús d'un llenguatge neutral i no sexista a les escoles i instituts, als mitjans de comunicació municipals, al nomenclàtor d'espais i als edificis públics.
3. Col·laborar amb les Associacions de Pares i Mares per promoure les relacions igualitàries entre els fills i filles; i per extensió, entre l'alumnat.
4. Fomentar el debat entre els i les joves sobre la situació actual de la dona i les mesures que caldria aplicar per aconseguir una ciutat paritària.
5. Recuperar la memòria històrica de les dones que han estat significatives a la ciutat de Barcelona, creant un premi local, l'objectiu del qual ha de consistir en difondre les experiències del municipi.
6. Crear concursos de còmic, relats breus o contes, on les relacions entre els personatges no reproduïen els rols tradicionals, violents i/o sexistes.
7. Promoure l'elecció lliure de la vida sexual de les dones, donant visibilitat a la presència de les dones lesbianes al llarg de la història.

8. Impulsar campanyes de conscienciació durant les festes nadalenques que evitin la compra de joguines en funció del sexe.

Per l'abolició de la Violència de Gènere

La violència de gènere es dona en qualsevol classe social, nivell educatiu o grup d'edat. Les noies joves també són víctimes de la violència, en forma de maltractaments físics, psicològics, violacions, assetjaments sexuals, explotació sexual, abusos sexuals a menors i la mutilació d'òrgans sexuals femenins. L'origen es troba en el tipus de societat en què vivim: una societat patriarcal on s'assignen rols socials diferents en funció del sexe. D'aquí la importància de promoure una educació no sexista des de la infància, qüestionant així els estereotips tradicionals. Alhora, cal coordinar el sistema sanitari, el judicial, l'associatiu i el policial per assistir i garantir la seguretat de les dones maltractades. Per eradicar la violència de gènere s'haurien de prendre les següents mesures:

Principals propostes:

1. Crear una normativa municipal que reguli l'estructura externa i l'entrada dels edificis, com l'alienació de les façanes de les cases per evitar angles morts; evitar llargs vestíbuls, de manera que la porta d'entrada quedi arran de voreira; i procurar que els accessos als ascensors siguin visibles des de lluny i estiguin ben il·luminats.
2. Garantir una educació escolar a primària i secundària basada, entre d'altres coses, en la prevenció de la violència de gènere.
3. Creació d'un premi adreçat a l'alumnat de les escoles de secundària del municipi per la realització de treballs sobre la violència vers les dones i la violència en l'àmbit educatiu.
4. Portar a terme campanyes de sensibilització de llarga durada contra la violència vers les dones.
5. Edició de materials informatius adreçats a la població més jove.
6. Informar i formar sobre salut sexual i reproductiva i sobre els drets de les persones immigrades, a les comunitats provinents, principalment, d'Àsia i Àfrica, per prevenir i impedir la pràctica de l'ablació –mutilació genital femenina- en les nenes d'entre quatre i vuit anys. Alhora, fer un seguiment específic de les nenes en situació de risc, per tal d'evitar l'extirpació.
7. Combatre l'explotació sexual que pateixen un gran nombre de noies joves –sobretot, extracomunitàries- a la nostra ciutat.

Per la Igualtat d'Oportunitats al Món Laboral

La situació de les dones en el mercat laboral és molt precària, degut, principalment, a la discriminació que existeix sobre el gènere femení. Les dones no tenen les mateixes oportunitats que els homes a l'hora d'accedir a un lloc de

treball. Així, el mercat laboral està segmentat horitzontalment –feminització de determinats sectors i professions amb nivells de prestigi i remuneració inferiors- i verticalment –jerarquia dels llocs de treball i de direcció de les empreses, on són els homes els que ocupen els llocs de presa de decisions-.

També hi ha una segmentació per gènere quant a les formes de contractació. Les dones –especialment les joves- acostumen a ocupar les feines a temps parcial, el que implica que reben una remuneració més baixa, una inestabilitat laboral important i dificulta el desenvolupament professional.

La maternitat continua sent un dels principals motius de discriminació en el moment de contractar una dona. Així, en una entrevista de feina a les dones se'ls formula la pregunta de si tenen parella –encobrint la pregunta indirecta de si pensa tenir fills-, mentre que als nois no se'ls pregunta. Alhora, l'embaràs és la causa d'acomiadament de moltes noies a qui no se'ls renova el contracte.

La discriminació també s'observa en les diferències salarials entre els homes i les dones. Aquestes perceben un 30% menys que els seus companys.

A tot això, cal afegir que les dones són les més afectades per la desocupació, amb una taxa d'atur superior a la dels homes. Ara bé, els estereotips culturals –patriarcal- estan tan arrelats que, malgrat les xifres, es considera més greu l'atur masculí que el femení.

Finalment, cal no oblidar que l'assetjament sexual al món laboral és una expressió més de la discriminació que pateixen les dones. Una dona assetjada pot veure perillar la seva promoció professional o permanència en el lloc de treball. Però el que és pitjor, la víctima pot arribar a patir problemes psicològics de tipus temporal o, fins i tot, crònic.

Principals propostes:

1. Desenvolupar accions positives a favor de la dona jove sobre tots els àmbits del mercat laboral, de manera que es diversifiqui l'ocupació d'aquestes en feines que fins ara només estaven assignades als homes.
2. Col·laborar amb les organitzacions sindicals i empresarials per establir criteris de no discriminació en la contractació laboral.
3. Vetllar perquè les dones joves no siguin assetjades sexualment en els centres de treball –tant públics com privats-.
4. Oferir cursos sobre dret i salut laboral de les dones.
5. Promoure plans de formació per a la inserció laboral de les dones amb discapacitats.
6. Portar a terme campanyes de conscienciació entre la població jove per eliminar els estereotips en el camp del treball encara vigents en la nostra societat.

Per la Salut de les dones joves

L'anorèxia i la bulímia són trastorns del comportament alimentari que pateixen majoritàriament les dones adolescents, que produeixen problemes psicològics i físics que poden provocar la mort. L'anorèxia i la bulímia són causades, principalment, per la imposició social d'un determinat model estètic que s'associa amb l'èxit, el prestigi i el reconeixement social. Les normes socials i culturals que s'han anat assumint des de la infantesa, actuen durant l'adolescència impossibilitant el desenvolupament lliure de les dones en tant que limiten les capacitats, desigs i possibilitats d'aquestes enfront dels homes. Des de petites les noies han rebut la influència de la família, els mitjans de comunicació, la publicitat, el cinema, la moda i la societat en general, quant a la importància de ser atractives i agradar els homes. Fins i tot, aquest ideal de bellesa que premia el cos prim està present en les joguines, els programes i pel·lícules infantils i juvenils. Per evitar aquesta problemàtica cal qüestionar els models de bellesa actuals i assumir uns valors diferents que prioritzin la salut i l'intel·lecte per sobre de l'aspecte físic.

Els últims anys s'han donat a conèixer unes dades molt preocupants. Es tracta de l'augment del tabaquisme entre les dones joves. L'edat mitjana d'iniciació a l'hàbit de fumar se situa al voltant dels 17 anys i actualment, les dones ja consumeixen més tabac que els homes. L'impacte del tabac en la població femenina té diferents particularitats degut a qüestions biològiques, com l'embaràs i el cicle post-menstruació. Les dades de què es disposen permeten realitzar estudis de prospecció amb uns resultats esfereïdors: les primeres dècades del segle XXI una de cada dues dones que fuma regularment des de jove morirà víctima del tabac abans dels setanta anys.

També s'ha constatat entre la població femenina un augment del consum d'altres tipus de droga, sobretot de cannabis i drogues de síntesi, però també de cocaïna i heroïna. Davant d'això és molt important promoure estils de vida saludables elaborant materials divulgatius, atractius per a la població jove, de cara a sensibilitzar i conduir a la reflexió o a través de campanyes que promoguin l'abandó d'aquest hàbit.

D'altra banda, cal dedicar grans esforços a potenciar l'educació sexual a les escoles i a fomentar l'ús del preservatiu entre els i les joves. És molt important oferir informació sobre sexualitat i salut reproductiva, principalment a les escoles, amb una atenció especial a les franges d'edat més joves – donat que l'inici de les relacions sexuals és als catorze anys-, per tal d'evitar embarassos no desitjats, malalties de transmissió sexual i l'VIH. Incidir especialment en la conscienciació de la població femenina, ja que les dones són més vulnerables, tant biològicament com socialment, de contraure l'VIH i les malalties de transmissió sexual.

Principals propostes:

1. Portar a terme campanyes de foment de l'ús del preservatiu, com a mesura preventiva dels embarassos no desitjats, de la SIDA i de les malalties de transmissió sexual.

2. Facilitar l'accés del preservatiu masculí i femení a les escoles, instituts, instal·lacions esportives...

3. Impulsar campanyes de conscienciació que qüestionin els canons de bellesa actuals adreçades a la població de 12 a 25 anys, amb l'objectiu d'evitar l'aparició de trastorns mentals i del comportament alimentari com l'anorèxia i la bulímia.

4. Garantir la prescripció i dispensació de l'anticonceptiu postcoital d'emergència –anomenada píndola de l'endemà-.

5. Aturar l'augment del tabaquisme entre el jovent, i molt especialment entre el jovent femení.

6. Aconseguir una assistència per a la interrupció de l'embaràs als centres públics, de manera que l'avortament sigui públic i gratuït.

Per evitar l'exclusió social de les dones joves immigrants

La discriminació doble o múltiple és la que es pateix per ser dona i, a més, d'una altra ètnia, religió, d'una determinada edat, amb algun tipus de disminució o amb una altra orientació sexual. Les joves immigrants són un dels col·lectius més vulnerables a ser discriminades per múltiples factors. Des dels poders públics s'han de prendre mesures que facilitin la plena integració social en totes les esferes d'aquest grup de joves, respectant, això sí, els seus costums, la seva llengua i la seva cultura; sempre que no vulnerin els drets humans de les dones.

Principals propostes:

1. Integrar lingüística i culturalment les nenes i noies immigrades.

2. Fomentar la participació social de les dones joves immigrades en àmbits com l'esport, les activitats lúdiques...

3. Vetllar per l'escolarització de les noies immigrades fins els 16 anys i fomentar la continuïtat dels estudis.

4. Evitar els matrimonis forçats de nenes immigrades.

Per fomentar l'esport entre la població femenina

En el món de l'esport existeix una gran segmentació per gènere quant a la pràctica de les diferents modalitats. Així mateix, els pares i les mares inscriuen els fills i filles en una activitat esportiva en funció del sexe. Tot i així, existeixen moltes noies que practiquen esports que tradicionalment han estat assignats al gènere masculí. Ara bé, a la dificultat inicial d'accedir a aquesta activitat esportiva manca d'informació sobre l'existència de la mateixa, oposició del pare o mare, rebuig social, estereotips socials... -s'afegeixen d'altres impediments com la manca de subvencions, la nul·la cobertura dels mitjans de comunicació... En aquest sentit, cal insistir novament en la responsabilitat dels governs municipals a l'hora de

garantir la igualtat d'oportunitats dels homes i les dones, els nens i les nenes, en totes les esferes. També en l'esportiva.

Principals propostes:

1. Assessorar els pares i les mares perquè no influeixin d'una forma sexista en els seus fills/es en l'elecció de les seves activitats esportives.
2. Donar suport a l'esport femení –practicat per dones–, en forma de subvencions, per superar la situació de discriminació en què es troba.
3. Formar els professors/es i monitors/es d'educació física perquè la seva pràctica no sigui sexista.
4. Cobrir mediàticament, per part dels mitjans de comunicació locals, els esdeveniments esportius practicats per les dones.
5. Fomentar, a les escoles i instituts, totes aquelles activitats de lleure i/o esportives integradores.
6. Aconseguir que, a més de les típiques activitats extraescolars, les escoles ofereixin la possibilitat de poder practicar el corfball, esport mixt en el qual Catalunya pot participar en competicions oficials.

8. LA CULTURA I EL LLEURE

La cultura és l'aspecte més rellevant de la nostra vida col·lectiva. L'activitat cultural és allò que dóna personalitat a una població i, de totes les accions de la persona, la que més ajuda a l'alliberament de la consciència individual i col·lectiva. La cultura, doncs, és un bé individual i col·lectiu.

La programació i l'organització d'activitats culturals, tant pel que fa a les que tenen un caràcter marcadament lúdic com per les que tenen un caire més aviat artístic, musical, científic, literari, etc..., és un dels eixos emblemàtics de la política de l'Ajuntament de Barcelona destinada a la joventut.

Sovint, però, aquesta política cultural es fa d'esquenes a les entitats juvenils i, per tant, no acaba de donar resposta a les necessitats i demandes d'aquest col·lectiu. Les associacions que agrupen la gent jove són les millors coneixedores de les seves necessitats tant en activitats, com en equipaments de tipus cultural. Així doncs, tota acció en aquest àmbit ha de buscar promoure la iniciativa juvenil i donar suport a la pròpia producció cultural del jovent i de les associacions. Al mateix temps, la tasca de suport a les activitats culturals per part de l'Ajuntament, constitueix un reforçament i un impuls a l'acció de les entitats i els organismes promotors. Ara bé, l'Ajuntament ha de procurar no caure en tendències clarament absentistes, subvencionant acríticament les propostes culturals que li arribin des d'entitats o empreses.

Barcelona és una ciutat rica en oferta cultural, encara que no sempre d'origen totalment públic, però que solen comptar amb el suport de l'Ajuntament. Es dóna, però, la paradoxa que aquesta àmplia oferta no sempre arriba al públic juvenil, ni al públic en general. Això es deu en gran mesura, a la manca d'espais destinats a la promoció de les diferents activitats lúdico-culturals que es desenvolupen a la nostra ciutat. Si a això hi afegim els preus excessivament elevats que solen gravar gran part de les activitats de caire cultural, no ens ha d'estranyar el progressiu descens d'afluència de públic jove en teatres, museus o sales d'exposicions.

Principals propostes:

1. L'Ajuntament ha de donar suport a les iniciatives culturals elaborades per les entitats juvenils de cara a garantir una major participació d'aquestes en la vida de la nostra ciutat.
2. En les principals cites festives de la ciutat (com la Mercè), s'ha d'assegurar la participació de les associacions de joves en la preparació i organització dels seus actes.
3. La protecció i difusió de la llengua i la cultura pròpies catalanes ha de ser una de les prioritats ineludibles de la política cultural de l'Ajuntament. D'aquesta manera cal reforçar la presència del català en tots els actes lúdics i culturals que organitzi l'Ajuntament o que comptin amb el seu suport.
3. L'Ajuntament facilitarà i subvencionarà les celebracions de les festes populars dels diferents barris i districtes bo i respectant-ne la pròpia idiosincràsia i fomentant la recuperació de les tradicions pròpies d'aquestes.
4. L'Ajuntament acollirà i promourà les diferents associacions cíviqes que promoguin la recuperació de les diferents tradicions i manifestacions de cultura popular.
5. L'Ajuntament promourà la cultura pròpia en els esdeveniments culturals que organitzi, com les festes de la Mercè, el BAM...
6. L'Ajuntament promourà i facilitarà en la mesura del possible, i amb les majors facilitats econòmiques i logístiques possibles la realització de pel·lícules, sèries o qualsevol altre tipus de producció fílmica. En aquest sentit donarà més importància a Barcelona plató.
7. La col·laboració entre BTV (televisió de Barcelona) i COM-Ràdio (ràdio de la Diputació) i les diferents escoles cinematogràfiques (ESCAC i altres centres no homologats) i dramàtiques (Institut del Teatre i altres centres privats), ha de ser una eina essencial per a la promoció les joves generacions d'aquestes com a trampolí al món professional.
8. COM-Ràdio i BTV fomentaran la cultura pròpia en la seva programació i es faran ressò de les diferents manifestacions culturals que tinguin lloc a la ciutat; així mateix, recuperaran la tradició perduda en la informació i el debat entre les diferents associacions, en especial les d'àmbit juvenil.

9. Pel que fa a la literatura, l'Ajuntament ha de publicar o facilitar l'autoedició de les obres dels joves que, malgrat la vàlua, tinguin dificultats per a publicar-les. També s'ha de promoure la col·laboració entre nous dramaturgs i l'Institut del Teatre.

Cultura artística:

Fa 10 anys, en motiu sobretot dels Jocs Olímpics, Barcelona va començar a fer-se un lloc en el mapa internacional de les grans ciutats. Les notícies que llavors començaven a arribar al món sobre Barcelona, parlaven d'una ciutat creativa, amb iniciativa i un punt de rar entusiasme, i d'orgull, per tot el camí fet fins aquells dies, que l'havia portat a ser una de les ciutats importants dins l'arc Mediterrani. La imatge càlida i acollidora de què es va embolicar Barcelona, la va convertir en una ciutat de referència en aspectes tan variats com l'arquitectura, la música i l'art. Precisament en aquest darrer aspecte, un nombre creixent d'artistes i músics estrangers van començar a assentar-se a Barcelona, cridats per la misteriosa capacitat d'aquesta ciutat de conjugar l'europeisme i la modernitat, amb l'intimisme i la complicitat d'aquelles ciutats que, per arribar a on són ara, només amb pogut comptar amb el treball i l'estimació dels seus habitants.

Així doncs, Barcelona s'està convertint en la ciutat escollida per molts a l'hora de desenvolupar les seves activitats i les seves creacions en diferents àmbits del món de l'art. Ara bé, malgrat la gran productivitat artística que registra la nostra ciutat, des de les seves institucions no es promouen suficientment aquestes activitats, especialment entre professionals no consolidats en els seus respectius àmbits. Dit d'una altra manera, Barcelona no posseeix els serveis necessaris per potenciar i projectar eficaçment la creativitat de les noves inquietuds artístiques de la nostra ciutat o del global de Catalunya.

Fins ara, s'ha estat vivint majoritàriament a expenses de l'art fet en el passat. Però, tot i ser bo que aquest art continuï protegint-se, cal saber que, com tot allò que es fa vell, també té una data de caducitat. D'altra banda, la difusió de la nova producció artística catalana és, sens dubte, una aposta estratègica. És una possibilitat de traslladar, a través de l'art i els artistes, la realitat de la nostra ciutat i del nostre país, i un altaveu per a les seves reivindicacions. És, de fet, una aposta per resituar Barcelona, i de retruc Catalunya, en els llocs de referència de la innovació, amb tot el prestigi que això comporta. I més si tenim en compte que, com apunten veus enteses, l'art que es fa a casa nostra està a l'alçada del millor art a nivell internacional.

Des de les diferents institucions, les ajudes que s'ofereixen en concepte de beques, intercanvis o subvencions són massa limitades i no existeix un pla concret de promoció de l'art contemporani a Barcelona o Catalunya. Al mateix temps, la desprotecció que pateix la figura de l'artista, en termes fiscals i de règim de la Seguretat Social, dificulta molt que hi hagi gent nova que vulgui assumir-la com la seva professió.

Aquestes mancances afecten en gran mesura a la gent jove que decideix orientar la seva vida professional cap al món de l'art. L'activitat creativa genera importants despeses

(materials, espais de treball, promoció...) que són especialment asfixiants en el cas d'artistes no consolidats i augmenten en el cas de la gent jove, ja que s'hi afegeixen les problemàtiques pròpies d'aquesta franja d'edat, com ara la dificultat d'accedir a un habitatge propi o la precarietat laboral. D'aquí que una de les principals dificultats amb què es troba el o la jove que comença és, precisament, l'absència de facilitats i incentius per part de les institucions públiques.

Fa 5 anys, es va inaugurar el primer centre de producció artística de Barcelona, i del global dels Països Catalans: l'Hangar. I per ara continua sent l'únic. Aquesta mancança esdevé especialment greu, si tenim en compte que en altres ciutats europees molt més petites que la nostra, se'n poden trobar molts més. Hangar està gestionat des de l'Associació d'Artistes Visuals de Catalunya i l'única participació de les administracions públiques és a base de subvencions (sobretot de l'Ajuntament i de la Generalitat). L'objectiu d'Hangar és fer més assequibles les despeses que genera l'activitat artística, al mateix temps que es complementa amb un programa formatiu i de promoció en forma d'intercanvis a l'estranger. Des de JERC-Barcelona, entenem que el projecte Hangar és el model a seguir a fi que es procurin unes instal·lacions on els joves artistes no consolidats trobin l'espai i els mitjans necessaris per treballar i desenvolupar la seva creativitat artística, així com promoure'n els seus fruits. Tot i que el model de gestió per part de l'Associació d'Artistes Visuals permet una major eficàcia en la direcció d'un centre com Hangar, i s'ha de vetllar perquè continuï així, també és veritat que fa falta una involucració més decidida per part de l'Ajuntament en aquesta experiència, oferint més suport econòmic i logístic. És evident que només una instal·lació com Hangar és insuficient per cobrir tota la demanda que existeix a la nostra ciutat. Però és també força evident que experiències com aquestes no forçosament han de ser úniques, sinó que han de poder estendre's als altres districtes de Barcelona.

Principals propostes:

1. S'ha d'impulsar la creació del Consell de les Arts de Barcelona. Aquest hauria de ser l'òrgan que agrupés les institucions públiques (Ajuntament i Generalitat) i les associacions d'artistes per dur a terme totes les accions destinades a augmentar la producció i millorar la difusió de l'art contemporani que es fa a casa nostra.
2. Des de l'Ajuntament s'ha de treballar per impulsar reformes legislatives que reforcin la figura de l'artista.
3. Cal una inversió econòmica decidida per potenciar la donació de beques i facilitar els intercanvis internacionals en el món de l'art.
4. S'ha de facilitar la creació de més centres de producció d'art a Barcelona. Per això, també cal afavorir la realització de projectes ja presentats en aquest sentit.
5. Des de les institucions públiques, cal emprendre accions decidides a favor de la difusió de l'art contemporani català.

9. L'ASSOCIACIONISME I LA PARITICIPACIÓ

Barcelona sentim sovint que és una ciutat oberta, activa i participativa. Prova d'això és el gran gruix d'entitats, organitzacions i associacions que conformen un ampli i divers teixit associatiu, dins el qual, l'associacionisme juvenil hi juga un paper molt important, tant a nivell de les activitats i iniciatives que d'ell en sorgeixen, com pel volum d'entitats que el conformen.

Una mostra d'aquesta feina i aquest volum i varietat d'entitats, és el Consell de la Joventut de Barcelona (CJB). Però per desgràcia tot i aquesta realitat, l'administració de la ciutat no està responent a les necessitats d'aquestes associacions, ni està portant una política perquè la seva feina estigui reconeguda, ni posa excessives facilitats perquè aquestes entitats puguin realitzar les seves tasques, tant a nivell d'espais, d'equipaments, de finançament... En conseqüència, de forma directa o indirecta, no afavoreix gens ni l'associacionisme, ni la participació dels i les joves d'aquest teixit associatiu que hi ha a la ciutat, i per tant, tampoc dels projectes i iniciatives que aquest teixit engega, també anomenat el Tercer Sector.

Actualment s'està pervertint el concepte de participació ciutadana i associacionisme. Aquesta perversió rau en la intenció d'utilitzar i satel·litzar la participació de molta gent (tant gent jove com gent gran), que de forma altruista donen el seu temps per a cobrir el que les administracions a falta d'unes veritables polítiques no cobreixen, degut a les contínues retallades dels pressupostos, les quals afecten greument a les polítiques socials. En definitiva, les administracions estan potenciant com a única política de participació ciutadana el voluntariat assistencial i institucional, el qual, tot i ser vàlid com a uns dels models de participació ciutadana, no poden ser els únics models impulsats i recolzats per les administracions.

Des de les JERC, creiem que el model a impulsar per totes les administracions, també la de la ciutat de Barcelona, ha de ser el de l'associacionisme implicat en la societat, el qual a través d'un compromís amb els ciutadà molt més enllà d'una acció puntual, lluita perquè aquesta societat on treballa sigui més justa, amb més drets per a tothom, amb igualtat d'oportunitats... Creiem que aquesta línia d'actuació ha de ser prioritària per a una administració, i que és perfectament complementària amb la del voluntariat anteriorment citada, al mateix temps que volem deixar molt clar, que aquest model de voluntariat no ha d'existir per cobrir unes necessitats socials, sinó per complementar veritables polítiques socials impulsades per les institucions locals.

La ciutat disposa d'un potent Tercer Sector, i aquest ha de ser tingut en compte per l'administració de la ciutat de Barcelona, impulsant unes veritables polítiques d'associacionisme i participació ciutadana, on l'associacionisme juvenil disposi dels instruments, suports i facilitats per créixer. Unes polítiques on es cregui veritablement en la feina desenvolupada per aquest Tercer Sector, i que no s'utilitzi per amagar les extremes mancances en política social a la nostra ciutat.

Principals propostes:

1. Volem un reconeixement ferm i decidit, de la tasca desenvolupada per aquest Tercer Sector, apostant per la seva independència i capacitat crítica, com un element clau en la lluita i el desenvolupament social.

2. Aquest reconeixement del teixit associatiu com a interlocutor vàlid, així com reconeixement de la tasca realitzada, és necessari fixar uns objectius, uns criteris i unes línies d'actuació a seguir en un futur. I per això cal la realització d'un Pla Estratègic per al Tercer Sector, el qual ens ha d'estar definit pel conjunt de parts implicades buscant el consens entre tots.

3. La col·laboració entre l'administració i el Tercer Sector com a mesures d'eixamplament de les polítiques de benestar, i no entendre-ho com a una font per externalitzar serveis públics, entenent aquesta col·laboració com una reducció de les prestacions socials, transmetent l'assumpció dels seus costos de l'administració al Tercer Sector.

4. Establir un model de finançament específic amb el Tercer Sector, el qual s'establirà dins el Pla Estratègic. Aquest ha de ser un model específic per al Tercer Sector adaptant-se a les seves necessitats i a la seva realitat. Haurà de canviar criteris de treball i assignació, els quals creiem que han de ser:

- L'actual sistema d'assignació de subvencions a les entitats, haurà de deixar de ser finalista, doncs el resultat de molts projectes no es pot quantificar. A part, és necessari potenciar les convenis amb entitats, per tal de garantir la continuïtat dels projectes.

- L'actual sistema de subvencions impedeix que les entitats puguin planificar l'any disposant de prou recursos econòmics perquè aquests garanteixin la viabilitat dels seus projectes i activitats. Per evitar això, és necessari que les ofertes de subvencions surtin l'últim trimestre de l'any, i que l'aportació assignada es faci efectiva a inici de l'any vinent.

- S'ha de deixar de tractar el Tercer Sector de la mateixa manera que es tracten les empreses i negocis, i ja es hora que hi hagi una legislació tributària que s'adapti a la seva realitat incentivant la creació de projectes i potenciant la seva feina, enlloc de posar pals a les rodes. Des de l'Ajuntament s'ha treballar perquè les administracions competents (Generalitat i Govern espanyol) duguin a terme aquestes reformes.

5. Proposem l'ampliació de les convocatòries de subvencions de serveis personals als districtes a grups de fet, a totes les convocatòries públiques de l'àmbit local.

6. Totes i cadascuna de les entitats i organitzacions que conformen el Tercer Sector necessiten, a part del suport pressupostari necessari, d'unes infraestructures suficients i dignes. Aquestes creiem que han de sortir de partides pressupostàries i determinades al Pla Estratègic. L'Ajuntament ha de dotar a les entitats que ho necessitin de les infraestructures necessàries perquè aquestes puguin desenvolupar els seus projectes.

7. Creiem necessari un posicionament públic, clar i rotund, per part de l'Ajuntament de Barcelona, en contra d'un possible futur Servei Civil, que pretengui d'alguna manera substituir l'antiga PSS. Aquest posicionament ha de ser ferm, doncs entenem que una altra vegada s'estaria buscant la via barata per cobrir molts llocs de treball, i en conseqüència dinamitar la font d'ocupació que representa el Tercer Sector.

8. Creació, promoció i dotació econòmica i logística de Consells de Joventut als 10 districtes de Barcelona, deixant plena autonomia a aquests i oint-los en els tràmits administratius que, en el districte, es duguin a terme en matèria de joventut.

9. Abstenció, per part de l'Ajuntament, de la promoció d'entitats associatives i de voluntariat tutelades per la pròpia administració (per exemple Voluntaris 2000) i decidida promoció de les entitats que lliurement sorgeixin de la pròpia ciutadania barcelonina.

10. BTV i COM-Ràdio s'han d'acostar i informar del què aquest Tercer Sector desenvolupi a Barcelona. Haurà de donar a conèixer quines són les diferents associacions barcelonines i quins els seus àmbits de treball.

11. Aproximació de les decisions als joves en les polítiques públiques dirigides a aquests mitjançant mecanismes de presa de decisions que els tinguin presents. Aquests han de realitzar-se amb el major rigor científic possible.

10. LA SALUT PÚBLICA

L'estudi dels principals problemes i situacions de risc a les quals es troba exposat el jovent, així com també l'anàlisi dels temes de salut pels quals es troben més afectats o els preocupen més, ha donat els següents resultats:

Pel que fa a les conductes de risc més esteses, destaquen l'hàbit tabàquic, el consum excessiu d'alcohol i d'altres drogues i la manca de protecció davant les malalties de transmissió sexual.

L'hàbit tabàquic és un factor de risc evitable de pèrdua de salut prematura, que té una especial tendència ascendent entre els joves arribant fins a un 45 % de fumadors entre els 15 i 24 anys.

L'excessiu consum d'alcohol comporta un doble problema, per una banda les patologies orgàniques i psiquiàtriques al llarg dels anys i per una altra banda un increment considerable d'accidents de trànsit greus. Tant és així que el major tant per cent d'accidents de trànsit greus es troba compresa entre els 15 i 24 anys. I a més és la primera causa de mort entre els joves. Per tant els accidents amb vehicle de motor, ja siguin causats perquè es condueix sota els efectes d'un elevat estat d'alcoholèmia, o de cansament o bé a altes velocitats, són un dels principals problemes que s'han de combatre.

Pel que fa al consum de drogues per part del jovent, cal

fugir de les polítiques paternalistes i superficials, i engegar un profund debat social al respecte.

Respecte a les drogues considerades dures (pel seu alt grau d'addicció, nocivitat i transformació del caràcter del consumidor), tendeix a disminuir-ne el consum per via parenteral entre els heroinòmans. També s'ha observat una disminució en el consum d'heroïna en front d'un augment del consum de cocaïna. Aquests dos fets van a favor d'una disminució del contagi de malalties venèries a través de la via parenteral. Tot i així aquesta població continua estant la més afectada per la infecció de VIH. Entre els homosexuals, el risc ha disminuït i en canvi ha augmentat entre les dones heterosexuales.

També és evident l'augment del consum de drogues de disseny (LSD, pastilles...), sobretot en determinats ambients d'oci. Cal destacar l'important caràcter nociu d'aquestes, i el profund desconeixement existent, sobretot comparat amb d'altres drogues. Són drogues, juntament amb la cocaïna, tradicionalment relacionades amb l'oci i la desinhibició (evasió de la realitat i dels problemes que comporta).

Pel que fa a les drogues toves, destaca l'augment del consum de cannabis entre els joves, i el de les "drogues naturals". Són d'un consum més generalitzat, i no es pot ubicar per tant en un àmbit social concret.

Les polítiques existents sobre aquesta temàtica han esdevingut inútils. Emprant l'únic recurs de la penalització, la persecució i la criminalització, tant sols s'ha aconseguit efectes contraproductius. L'excusa de l'Estat com a garant de la salut pública queda en entredit quan els efectes produïts són els següents:

- La creació d'un mercat negre de tràfic de tot tipus de drogues, amb l'existència per tant de pràctiques mafioses, que per les seves enormes dimensions esdevenen d'impossible persecució.

- Una persecució legal que comporta la penalització legal de milers de persones amb les evidents conseqüències: saturació de les presons, marginació, ...

- La manca de control sanitari per a aquestes substàncies de consum, fa que moltes drogues siguin alterades per efectes mercantils. Això provoca un augment de la seva nocivitat.

- La manca d'una educació realista en aquesta temàtica fa que el desconeixement sobre les drogues i els seus efectes esdevingui un factor contraproductiu des del punt de vista de la prevenció

La SIDA continua estant la primera causa de mort entre la població de 25 i 34 anys. A més en els darrers anys s'ha observat un augment de la incidència de MTS (malalties de transmissió sexual) com són: la sífilis, infeccions per clamidia, infeccions gonocòciques o la hepatitis B, o per altra banda també embarassos no desitjats, sobretot entre les dones més joves, pel gran nombre de joves que no utilitzen mesures de protecció en les pràctiques sexuals.

Finalment també en els darrers anys s'han incrementat els trastorns alimentaris entre la joventut sobretot la població femenina, en gran part degut a factors socials.

Principals propostes:

1. Disminuir la prevalença de l'hàbit tabàquic en la població compresa entre els 15 i 24 anys. Aquest objectiu es refereix tant a fer que disminueixi el nombre de fumadors actuals, com a evitar que joves no fumadors adoptin l'hàbit de fumar en un futur. Això passarà per les següents mesures:

- Facilitar al màxim les vies per deixar de fumar.
- Donar suport psicològic a aquelles persones que estiguin intentant deixar de fumar i que el requereixin.
- Fer campanyes informatives dels efectes perjudicials per a la salut que té el tabac pels fumadors i no fumadors.
- Informar i sensibilitzar la població fumadora i no fumadora dels efectes del tabac sobre els fumadors passius.

2. Disminuir la prevalença de consumidors d'alcohol en excés (més de 75cc d'alcohol pur al dia) en la població de joves (cal dir que, tot i que en la població de joves el consum no és tant diari sinó que solen ser consumidors de cap de setmana, el càlcul es fa per dies). Per aconseguir aquest objectiu fa falta emprendre les següents mesures:

- Informar dels efectes nocius de l'alcohol per la salut, així com les conseqüències familiars, socials i laborals que pot tenir el consum en excés d'alcohol (absentisme laboral i/o acadèmic, atur, precarietat laboral, desestructuració familiar...).
- Fer campanyes de les conseqüències que pot tenir estar sota l'efecte de l'alcohol: maltractaments, accidents amb vehicle de motor,...
- Facilitar vies i ajuts per deixar l'hàbit alcohòlic.
- Donar suport psicològic tant a la persona afectada que està deixant l'alcohol com als familiars.

3. Disminuir la taxa de mortalitat per accidents de trànsit en els homes i dones de 15 a 24 anys. Per això és necessari:

- Impulsar campanyes de sensibilització sobre els accidents de trànsit.
- Campanyes per millorar la conducció, evitant conductes de risc com són: conduir sota els efectes de l'alcohol o el cansament; parlar per mòbil mentre es condueix; no dur el cinturó de seguretat o el casc, segons el cas; o bé conduir a altes velocitats.
- Instal·lar punts on els joves es puguin mesurar el grau d'alcoholèmia a les sortides dels llocs d'oci nocturn abans d'agafar el cotxe o moto.

- Potenciar l'ús de mesuradors d'alcoholèmia personals.

4. Reduir la incidència de malalties de transmissió sexual entre els joves, així com la mortalitat per patologia infecciosa entre els usuaris de drogues d'administració per via parenteral.

- Augmentar el nombre de punts dispensadors de xeringues i promoure'n l'ús entre la població addicta a les drogues.
- Fer campanyes de sensibilització envers les MTS (malalties de transmissió sexual) i la SIDA.
- Promoure els centres de Planificació Familiar i fer que realment siguin una ajuda pels i les joves.
- Promoure la instal·lació de màquines dispensadores de preservatius a discoteques i a fora de les farmàcies, a fi de facilitar-ne l'accés a compra o bé promoure'n la gratuïtat.

5. Cal reduir el consum de drogues entre els joves. Les accions en aquest sentit haurien de ser:

- Promoure campanyes de sensibilització sobre les drogo-dependències i els efectes nocius de les drogues.
- Facilitar programes de desintoxicació.
- Facilitar suport psicològic als familiars de gent que pateix una drogo-dependència.
- Impulsar cursos o xerrades informatives als instituts adreçades a pares de joves sobre drogoaddicció i com detectar-la a temps.

6. Reduir la incidència de trastorns alimentaris entre els i les joves. Caldria emprendre les següents accions:

- Impulsar campanyes informatives i de sensibilització envers els trastorns alimentaris.
- Fer xerrades, adreçades als alumnes dels instituts, sobre la problemàtica dels trastorns alimentaris.
- Realitzar cursos per a pares de joves per detectar aquests problemes a temps.

7. Garantir el seguiment escolar dels i les joves que pateixen malalties cròniques que requereixen ingressos reiterats o de llarga durada.

8. Facilitar als pares l'educació i cura de nois i noies que pateixen trastorns mentals, oferint centres públics per a aquesta finalitat, com també ajudes assistencials.

11. ELS ESPORTS

Els esports i la gent jove sempre han tingut una estreta relació. Tota persona, des que inicia l'escola, hi està lligada amb major o menor grau, ja sigui mitjançant activitats dins de l'educació esportiva o a través d'activitats extra-escolars.

També s'ha de destacar el fet que l'esport és salut, i per tant és necessari per la nostra vida, malgrat no ser una activitat imprescindible. El fet que l'esport impliqui salut, suposa que tot jove que el practiqui habitualment, estarà, en principi, allunyat de substàncies nocives per les persones com les drogues o el tabac. A part, s'ha demostrat que una pràctica habitual de l'esport disminueix en gran mesura les probabilitats d'envellir patològicament.

Actualment, a la ciutat de Barcelona, ens trobem en una situació força precària quan parlem d'esport per els joves. Qualsevol jove pot practicar esport dins de l'educació primària (dels 6 als 12 anys), en unes condicions adequades. Té facilitats i infraestructures per realitzar-ne. Però a partir dels 12 anys, l'educació esportiva es trenca. Molts joves passen a estudiar en instituts públics on no hi ha infraestructures suficients per practicar l'esport, ni interès per part dels instituts que els joves pugin continuar fent-ne com activitat voluntària. La conclusió és que els 70% dels joves acaba abandonant la pràctica habitual de l'esport (i és fa inútil l'educació esportiva realitzada durant la primària). I els que no ho abandonen, s'hi dediquen de manera més professional i competitiva.

Per tots aquells joves que continuen practicant esport de forma no professional a Barcelona, s'ha arribat a la situació en què molts s'han de traslladar a l'extraradi de Barcelona. Allà hi troben millors condicions per practicar l'esport (ja sigui d'infraestructures, econòmiques...), ja que a la ciutat no existeixen. Sovint participen en clubs esportius, que s'han convertit en la millor alternativa perquè els i les joves no professionals puguin practicar l'esport de forma regular.

Des de les JERC-Barcelona, creiem que aquesta situació ha de canviar de forma immediata. S'ha d'aconseguir que qualsevol jove que vulgui practicar l'esport assíduament sense ser professional, pugui fer-ho sense entrebancs i amb unes condicions adequades i a l'abast de qualsevol jove. No pot ser que els i les joves hagin d'anar a l'extraradi de Barcelona perquè allà tinguin millors condicions. Això desencoratja els joves a practicar l'esport. Aquest, però, no és el problema més greu a solucionar. Respecte al poc interès dels instituts públics a fomentar l'educació esportiva, s'han de crear un sèrie de clubs a partir dels instituts, on la gent jove s'hi pugi apuntar lliurement i perpetuar l'hàbit de la pràctica de l'esport. Així doncs, els instituts serien, a la vegada, clubs esportius. D'aquesta manera, cada institut podria fomentar, a partir del club, una educació esportiva que ara no es produeix. Aquestes associacions esportives haurien d'estar gestionats per la gent jove i a la vegada recolzats i aconsellats per els propis instituts (ja sigui per exemple per afers burocràtics,

material esportiu...). Aquests clubs, a més, podrien percebre millor les mancances (ja siguin d'infraestructures, material, econòmiques...) que pateixen els joves de forma més propera.

Principals propostes:

1. L'esport és una pràctica saludable i necessària per als joves, i per això ha de ser un dret garantit a tothom, independentment dels recursos econòmics, factors socials o discapacitats de qualsevol tipus.
2. S'ha de continuar fomentant l'educació esportiva des dels instituts que actualment queda trencada a partir dels 12 anys, inculcant valors netament esportius, com ara el respecte pels rivals i les regles del joc. En aquesta tasca, cal que les institucions ajudin als instituts (ja sigui mitjançant finançament, eliminant les traves burocràtiques...). Al mateix temps, és necessari un impuls real d'un lloguer econòmic de les pistes poliesportives, en què no es primi una gestió privada dels recintes que generaria usuaris "de primera" i usuaris "de segona".
3. S'han de crear clubs a partir dels instituts que permetin als i a les joves no professionals practicar l'esport de forma regular, així com aprofitar les instal·lacions esportives dels centres escolars fora de les hores lectives.
4. S'ha de fer funcionar aquests clubs de manera autogestionada i democràticament.
5. S'ha d'aconseguir evitar la fuga de joves de la ciutat de Barcelona cap a l'extraradi, a partir de condicions adquisitives adequades en els clubs actuals.
6. S'ha de fer un bon manteniment de les infraestructures ja existents, per tal de garantir i potenciar-ne el seu ús.
7. Fomentar i facilitar l'accés a instal·lacions esportives a aquelles escoles públiques que no en disposin.
8. Fomentar, a les escoles i instituts, una educació esportiva equitativa entre els i les joves, amb la qual cosa s'evitarà els primers indicis de discriminació, en aquest cas física, entre sexes.
9. Es dona la paradoxa que moltes instal·lacions esportives de la nostra ciutat són accessibles a gent amb discapacitat física o sensorial, mentre que no tenen una oferta esportiva adaptada a la seva realitat. Davant d'això cal:
 - Fer un seguiment del pla d'accessibilitat de les instal·lacions esportives.
 - Potenciar la formació de monitors especialitzats en pràctica esportiva dirigida a persones amb discapacitat física o sensorial.
 - Oferir als centres esportius, els recursos necessaris per dur a terme programes esportius destinats a persones amb discapacitat.

12. ELS DRETS CIVILS

Barcelona, com a capital d'una nació sense estat, ha estat sempre una ciutat culta i solidària, oberta a la resta dels pobles del Mediterrani. Les JERC hem de treballar perquè Barcelona continuï sent aquesta ciutat cosmopolita, exemple de la llibertat i el respecte dels drets humans per a totes aquelles persones i col·lectius, que s'acosten a la nostra ciutat, sigui quina sigui la seva raça, sexe, religió, opció sexual i qualsevol altra circumstància personal o social que pugui donar lloc a discriminació.

La llibertat sexual

Fins fa relativament pocs anys, la lliure opció sexual de les persones gais i lesbianes ha estat perseguida i discriminada, fent que moltes persones –molts d'ells joves– no poguessin desenvolupar els seu projecte vital amb llibertat, en no veure's reconeguda la seva vessant afectivo-sexual. La repressió a què va sotmetre el franquisme als gais i lesbianes, amb mesures repressives com la Ley de peligrosidad social (de la que ERC ha denunciat encara algunes restes), va abocar aquest col·lectiu cap a la invisibilitat social.

Durant els darrers anys aquesta situació ha experimentat una notable evolució, gràcies en bona part a la feina realitzada per les associacions de gais i lesbianes i a algunes millores legislatives, com la reforma del Codi Penal de 1995 o la Llei Catalana de Parelles de Fet aprovada al Parlament de Catalunya. A més, el col·lectiu gai i lesbiana ha anat desenvolupant una sèrie d'iniciatives que ha permès la visibilitat plena del col·lectiu i la construcció d'un espai físic de relació social. Tanmateix, aquest model de mercat corre el perill d'estigmatitzar el moviment donant-li una visió consumista i elitista que acabi marginant una part del moviment gai, i que elimini la vessant més reivindicativa del moviment enfront de la vessant lúdico-festiva.

Malgrat que actualment es toleren a les persones gais i lesbianes, aquest col·lectiu continua mancat d'una veritable equiparació legal amb la resta de persones, ja que no els són reconeguts drets bàsics com el matrimoni o l'adopció d'infants, fet que provoca la seva condició de ciutadans de segona.

Al mateix trobem, encara trobem a la nostra societat moltes evidents de comportaments homòfobs que es tradueixen en discriminacions en l'àmbit social i laboral, que prohibeixen la lliure manifestació afectiva o que fan prevaler els valors de l'heterosexualitat en tots els àmbits, com poden ser l'educació, el llenguatge o els mitjans de comunicació.

Les JERC apostem doncs, per la transformació de l'actual model de relacions afectives i sexuals entre les persones, fet que duu a la superació del model tradicional de família i a l'acceptació de tota opció sexual i forma afectiva des del respecte i la plena igualtat.

Principals propostes:

1. Unificació dels registres i celebracions civils de parelles de fet i de dret municipals de manera que, encara que sigui a títol simbòlic, puguin rebre un mateix tracte.
2. La realització de campanyes institucionals de sensibilització que promoguin el respecte per a totes les opcions sexuals, i que apostin pel llenguatge i les actituds no homofòbiques. Així mateix, també és necessària l'elaboració d'un programa d'educació i conscienciació dirigida a les escoles i instituts per a la formació tan de mestres com d'alumnes.
3. El reconeixement de la tasca desenvolupada per les associacions de gais i lesbianes de la ciutat de Barcelona, pel que fa a la creació de discurs i els serveis que han facilitat al col·lectiu.
4. La retirada de qualsevol ajuda o subvenció de l'Ajuntament de Barcelona a aquelles entitats (públiques o privades) que discriminin a gais i lesbianes per motius ideològics o en la seva activitat.
5. L'Ajuntament de Barcelona ha d'oferir un servei d'acolliment per a tots aquells joves que hagin estat expulsats de la llar familiar a causa de la seva opció sexual.
6. La tramitació per part de l'Ajuntament de Barcelona del dret d'asil per a totes aquelles persones que hagin fugit dels seus països d'origen a causa de la seva condició gai o lesbiana.
7. Creació per part de l'Ajuntament de cursos o seminaris de formació destinats a tot el personal contractat pel consistori, per tal que exerceixin el seu treball des del respecte cap a les altres opcions sexuals, així com en la persecució de qualsevol actitud que atempti contra els drets de gais i lesbianes i els drets de les persones, en general, legalment reconeguts.
8. La creació de programes i campanyes orientades a facilitar la normalització social de la transexualitat, així com la seva plena integració en la vida de la ciutat, negant qualsevol mena de discriminació.
9. L'exigència de no discriminació als drets de gais i lesbianes a aquells països que es beneficiïn de les polítiques de cooperació de l'Ajuntament de Barcelona.
10. La realització per part de l'Ajuntament de Barcelona de campanyes de prevenció de la SIDA, orientades principalment als joves, que rebutgin de ple la equivocada relació entre sida i homosexualitat.

Immigració i cooperació

Els efectes que la globalització neoliberal està tenint sobre el planeta i els desequilibris que ha provocat, ha estat un dels principals debats que han tingut lloc durant els darrers anys arreu del món.

I és que mentre una minoria de la població mundial (apro-

ximadament el 20%) es prové de la major part de la riquesa del planeta, la gran majoria de la població (el 80%) ha de sobreviure amb la resta, fet que els aboca a la pobresa absoluta. Mentrestant, la lliure circulació de capitals, el poder exercit per les multinacionals i per organismes poc democràtics com l'FMI o el Banc Mundial no fan més que consolidar aquesta situació de desequilibri, que ha abocat a moltes persones de països subdesenvolupats –molts d'ells joves- abandonar els seus països d'origen i immigrar a la nostra ciutat.

Les mesures restrictives que el Govern Central ha imposat en matèria d'estrangeria i la manca de competències de Generalitat i ajuntaments en matèria d'immigració, fa que molts d'aquests immigrants (principalment menors i joves) es trobin mancats de papers i feina, fet que els aboca a la marginació social i la identificació amb la delinqüència, idea impulsada per les forces de dreta per justificar la seva incompetència en aquesta matèria així com un augment de la presència policial.

Malgrat aquests recels, Catalunya acull un nombre reduït d'immigrants, (dels que el 37% habiten a Barcelona), un percentatge prou raonable que a més és necessari per raons laborals, econòmiques i demogràfiques. Això sí, sempre que es facin polítiques efectives en matèria d'equiparació de drets i d'integració.

Per tant, i malgrat les poques competències que l'administració local té en aquests assumptes s'ha de treballar des dels ajuntaments per establir una política forta de cooperació internacional amb els països del tercer món, així com en la solidaritat a partir de la destinació a aquest objectiu de més partides pressupostàries. Cal per tant, treballar en la mesura del possible en unes polítiques d'integració que a partir d'una equiparació de drets i deures, integrin els immigrants en la realitat de la nostra ciutat i de Catalunya. Malgrat no ser un tema que afecti només els joves, són molts els que durant aquest temps han treballat per la cooperació i l'ajuda als immigrants, tant des de la tancada dels immigrants a l'església del Pi, com a la campanya per la condonació del deute extern o des de les diverses ONG's que treballen en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació. Per tant ningú millor que els joves han demostrat la necessitat d'aquests valors per tal que la societat avanci cap a un horitzó més just.

Principals propostes:

1. Creació d'una Regidoria de Solidaritat i Cooperació com a eina bàsica d'estructuració d'aquest àmbit.
2. Cal que l'Ajuntament impulsi una campanya de sensibilització sobre el fenomen de la immigració. El seu objectiu seria desmentir la mala fama que pateix la immigració, així com eradicar qualsevol indici de llenguatge xenòfob que pugui escapar-se de les institucions públiques o els seus mitjans de comunicació.
3. Que l'Ajuntament de Barcelona treballi amb l'objectiu d'assegurar la plena ciutadania als immigrants joves a partir de programes d'integració social (equiparació legal, educació...)

4. L'augment del 0,23% del pressupost que actualment l'Ajuntament de Barcelona destina a l'àrea de cooperació.

5. La destinació del 0,7% del pressupost total municipal (i no només alguns impostos) als desenvolupament dels països del tercer món, com ja fan algunes ciutats de l'estat i de la resta d'Europa.

6. La creació de més centres d'acolliment per a joves immigrants que es troben en situació de marginalitat, que incloquin escoles-taller que els permetin aprendre un ofici que els pugui ajudar a valer-se per sí mateixos.

7. Facilitar l'accés al jovent immigrant i fill d'immigrants a cursos de català i a totes aquelles activitats, tant lúdiques com festives, siguin cinemes, representacions teatrals...que estiguin realitzades en català.

8. Promoure la coordinació de les diferents administracions pel que fa a l'acolliment, l'atenció i la inserció a les persones (immigrants, joves, dones...) que es trobin en situació de desemparament i marginalitat.

9. Facilitar des de Barcelona Activa la concessió de microcrèdits a immigrants i persones sense recursos per iniciar una activitat professional.